

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project: *Law 101: Everything You Need to Know About American Law, Fifth Edition* by Jay M. Feinman

Перекладацький проєкт: Переклад книги Д. Файнмана «Law 101: Everything You Need to Know About American Law, Fifth Edition»

BA Paper

Olha Kotyk

PERb-2-21-4.0d

Research supervisor:

S. Radetska, Ph. D

У мене підписані засвідчую, що
подано на захист рукопису та
електронний документ є ідентичним
01.06. 2025

Kyiv – 2025

Abstract

The work is dealing with the problem of reproducing legal terminology in the book *Law 101: Everything You Need to Know About American Law*, Fifth Edition by Jay Feinman. It is found that legal terminology is a key element of the semantic and stylistic structure of legal texts and serves as a means of accurately reflecting legal realities. The translation reproduces a relevant number of terms selected with due regard for their legal function and relevance to the Ukrainian legal context. The research also analyzes cases of equivalence and explores translation techniques, which help maintain the communicative value of the original. Special attention is paid to the challenges of translating culture-specific legal concepts and the importance of ensuring both accuracy and accessibility for the target audience.

Key words: legal terminology, translation, equivalence, legal text, book *Law 101: Everything You Need to Know About American Law*, Fifth Edition, cultural adaptation.

Анотація

Робота присвячена проблемі відтворення юридичної термінології у книзі “*Law 101: Everything You Need to Know About American Law*” автора Джея Файнмана. Встановлено, що юридична термінологія є ключовим елементом семантичної та стилістичної структури правових текстів і слугує засобом точного відображення юридичних реалій. У перекладі відтворено значну кількість термінів, добір яких здійснювався з урахуванням їхньої правової функції та релевантності до українського правового контексту. У дослідженні також проаналізовано випадки еквівалентності та розглянуто перекладацькі техніки, що дозволяють зберегти комунікативну цінність оригіналу. Особливу увагу приділено труднощам перекладу правових понять, специфічних для американської культури, та важливості забезпечення як точності, так і зрозумілості для цільової аудиторії.

Ключові слова: юридична термінологія, переклад, еквівалентність, юридичний текст, *Право 101: все, що вам потрібно знати про американське право*.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of the book <i>Law:101 Everting You Need to Know About American Law, Fifth Edition</i> by Jay M. Feinman	5
Chapter 2. Approaches to Translating Legal Terminology in Popular Legal Discourse: A Case Study of Law 101 by Jay M. Feinman	50
2.1 General characteristics of the book.....	50
2.2 Approaches to Translating Legal Terminology in Popular Legal Discourse: A Case Study of Law 101 by Jay M. Feinman.....	51
2.3 Translation techniques.....	54
Conclusions	57
References	58
Appendix A	59
Appendix B	60

Introduction

Legal discourse represents one of the most intricate and highly systematized domains of specialized language, characterized by a dense concentration of terminology, a formalized structure, and significant cultural specificity. The need for high-quality translations of the legal books, especially American legal discourse, is increasing in light of globalization and the development of cross-cultural interactions, particularly between Ukraine and English-speaking nations. Studying the idiosyncrasies of translating legal terms used in English-speaking nations—especially the US is crucial in this context. Such works' translations support the growth of legal education, the spread of legal culture, and the availability of legal information to Ukrainian-speaking audiences.

The book *Law 101: Everything You Need to Know About American Law, Fifth Edition* introduces the reader to the basic concepts and institutions of American law. The publication explores a wide array of legal subjects including constitutional, criminal property, and features an extensive use of terminology typical of the English-speaking legal tradition. This content provides a solid foundation for the analysis of legal terms and the identification of effective techniques for their translation into Ukrainian.

The relevance of our study stems from the growing demand for precise translation of legal terminology amid expanding international legal cooperation. Legal vocabulary is inherently complex, highly formalized, and culturally bound, posing significant challenges for accurate translation. Analyzing translation techniques contributes to enhancing the clarity and consistency of Ukrainian legal discourse.

The goal of our study is to examine the legal terminology presented in the selected source and to identify effective translation technique for its accurate into Ukrainian.

The objectives of our research include:

- to perform Ukrainian translations of the book *Law 101: Everything You Need to Know About American Law*;
- to examine legal terminology, identify its main types, and explain its function and importance within the legal sphere.
- to describe the challenges that come up while translating legal terminology;

The body of our project is the text *Law 101: Everything You Need to Know About American Law* by Jay Feinman (Chapter 8) and its translation into Ukrainian. The source text consists of 10,798 words and 64 148 characters; the target text consists of 9,279 words and 66 904 characters. The overall volume of the translation project is 55 pages.

The findings of this research were presented and approved at the XVI All-Ukrainian Student Scientific and Practical Conference “Foreign Languages in the Modern Communicative Space”. The presentation's subject was: “Peculiarities of Translating Latinisms in Legal Discourse”.

The translation project consists of introduction, 2 chapters, references, an annotation and 2 appendixes.

Chapter 1. Translation of the book *Law:101 Everting You Need to Know About American Law, Fifth Edition* by Jay M. Feinman

Source text

Crime Doesn't Pay

Criminal Law

Criminal law absorbs our attention in a way that no other body of law does. Horrific crimes, juicy tales of passion, and mundane muggings occupy the news media and public attention. Criminal law is a hot political topic that has immediate personal dimensions. But, as elsewhere in the law, the issues are more complicated than they seem. This chapter is designed to help you think in different, more broad-ranging ways about criminal responsibility.

What Is Criminal Law?

Criminal law is, of course, about punishing the bad guys. To define criminal law, we need to distinguish it from other bodies of law that do something like that and to distinguish the substantive criminal law from the process that applies it.

Suppose three teenagers (call them Tom, Dick, and Harry) go on a minor crime spree at the mall, shoplifting in some stores, writing graffiti on the walls, and rudely bumping into other customers. Have they committed any crimes? Think about why their conduct

Target text

Злочин не має виправдання

Кримінальне право

Кримінальне право привертає нашу увагу більше, ніж будь-яка інша галузь права. Особливо тяжкі злочини, драматичні історії про пристрасті та звичайні пограбування стали темами номер один для ЗМІ та викликають великий суспільний інтерес. Ця галузь права часто стає актуальною політичною темою і стосується глибоко особистих аспектів нашого життя.

Однак, як і в інших галузях права, кримінальне право має набагато глибші аспекти, ніж здається на перший погляд. Цей розділ покликаний допомогти вам поглянути на кримінальну відповідальність ширше і під новим кутом.

Що таке кримінальне право?

Звичайно ж, кримінальне право призначене для покарання «поганців». Проте, для глибшого розуміння, його необхідно відокремити від інших правових сфер, що охоплюють подібні проблеми, а також розрізнати матеріальне кримінальне право та процеси, в яких воно застосовується.

Давайте уявимо, що троє підлітків (назвемо їх Томом, Діком та Гаррі) вчинили низку правопорушень у торговельному центрі. Вони вкрали товари з магазину, залишили графіті на

may be criminal and how else we might characterize it.

Shoplifting is certainly a crime. A state statute defines theft as, roughly, taking something that doesn't belong to you. Tom, Dick, and Harry can be prosecuted for the crime. By prosecuted, we mean that a state official (commonly the district attorney) will bring a proceeding in court to have them found guilty of criminal conduct and punished for their acts, typically by being fined or sent to jail.

The criminal prosecution is not the only proceeding that can be brought, however. First, the store owner can bring a civil action against them because the same conduct constitutes the tort of conversion—taking someone else's property. In the civil action, the store owner receives money damages from the defendants—not a fine, but compensation for her lost property.

Second, if Tom is only fourteen years old, the district attorney might decide to proceed against him as a juvenile. A juvenile proceeding is not a criminal proceeding. It is not designed primarily to punish Tom but to provide for the correction of his behavior; even if he is sent to a juvenile detention facility, the law doesn't think of that as criminal punishment.

Third, and similarly, if Dick is found to be suffering from mental illness that causes him to uncontrollably assault mall patrons, a family member or the district

стінах і непристойно поводитися з іншими відвідувачами. Чи є їхня поведінка злочином? Давайте розберемося, чому такі дії можна кваліфікувати як незаконні, і які ще характеристики можна присвоїти цим діям.

Крадіжка товару з магазину, безумовно, є злочином. Відповідно до закону штату, крадіжка визначається, як незаконне привласнення чужого майна. Отже, Тома, Діка та Гаррі можуть притягнути до кримінальної відповідальності. Кримінальне переслідування означає, що представник штату, як правило, окружний прокурор, порушує справу в суді, щоб довести вину злочинця. За це злочинці можуть бути покарані штрафами або навіть тюремним ув'язненням.

Однак кримінальне переслідування не є єдиним механізмом реагування.

По-перше, власники магазину мають право подати на них цивільний позов, оскільки їх дії можуть бути визнані незаконними, а саме: заволодіння чужим майном. В рамках таких претензій власник магазину, відповідно до закону, має право вимагати від порушника грошової компенсації. Це не штраф, а відшкодування шкоди, заподіяної втратою майна.

По-друге, якщо Тому всього 14 років, окружний прокурор може прийняти рішення розглянути його дії в рамках судового розгляду у справах неповнолітніх. Проведення у справах неповнолітніх - це не кримінальне провадження. Воно спрямовано не на покарання Тома, а на виправлення його поведінки. Навіть якщо його хлопця відправити в колонію для неповнолітніх, закон не вважає це кримінальним покаранням.

attorney might bring an action to have him committed to a psychiatric institution for treatment. In this action, the question is not whether Dick has committed a crime but whether he is dangerous to himself or others. Even though he may be involuntarily deprived of his liberty, he has not been found guilty of a crime.

All of these are noncriminal sanctions because only—and always—criminal law involves a determination of guilt, or criminal responsibility, in a proceeding brought by the state, for which legally defined punishment may be imposed.

What if Harry receives a speeding ticket on his way to the mall? Is that a crime? Speeding is an offense for which Harry can be prosecuted, and he can receive a public punishment (a fine) for committing the offense. But we usually distinguish relatively minor violations of the law, like speeding, from more serious offenses, like drunk driving, and label only the latter as crimes.

Next, suppose that Harry is prosecuted for the crime of battery for rudely bumping into Jill, a mall patron, and knocking her to the ground. At trial Jill testifies that although she didn't know Harry she really didn't mind being knocked down, she wasn't hurt too badly, and she thought teenagers ought to be able to have some fun. Does that get Harry off the hook? No; he still can be convicted. Harry's behavior, like all crimes, is criminal not because it is a wrong against another person but because it is a wrong against the public good. The state has determined what behavior is

По-третє, якщо буде встановлено, що Дік страждає на психічне захворювання, яке змушує його неконтрольовано нападати на відвідувачів торгового центру, тоді його сім'я або окружний прокурор можуть подати позов на примусову госпіталізацію до психіатричної лікарні. У такому судовому процесі розглядається не питання про те, чи вчинив Дік злочин, а питання про те, чи становить він загрозу для себе та оточуючих. Навіть якщо його можна було б примусово позбавити волі, це не означає, що його визнають винним у скоєнні злочину.

Всі ці заходи не є кримінальними санкціями, оскільки тільки Кримінальний кодекс передбачає встановлення провини і покарання в результаті процесу, ініційованого державою. Таке покарання має бути чітко визначено законом.

А тепер уявіть, що Гаррі виписують штраф за перевищення швидкості по дорозі в торговельний центр. Чи є це злочином? Перевищення швидкості - це злочин, за який Гаррі може бути притягнутий до відповідальності та понести громадське покарання у вигляді штрафу. Але зазвичай розрізняють серйозні злочини, такі як перевищення швидкості, і більш серйозні злочини, таких як водіння в нетверезому стані. Тільки останні зазвичай кваліфікуємо, як злочини.

Тоді уявіть, що Гаррі звинуватили в нападі, бо він грубо зіткнувся з Джилл, відвідувачкою торговельного центру, і збив її з ніг. На судовому засіданні Джилл дає свідчення, що вона не знала Гаррі, і претензій немає: вона не постраждала, і зазначила, що діти мають право на розваги. Чи звільняє це Гаррі від відповідальності? Ні. Він все одно може бути

wrongful, and the state can punish that behavior even if the victim doesn't care.

Now suppose that the district attorney decides to prosecute Tom, the fourteen-year-old, as an adult for shoplifting. (In most states, the prosecutor has that choice.) At trial the store's video security camera tape reveals that Tom didn't actually mean to steal the DVD that he is accused of taking. Instead, he bumped into a store counter and, without his knowing it, the DVD fell into a bag he was carrying. Tom would be acquitted—found not to have committed a crime. Why? In nearly every case, criminal law has a culpability requirement: Someone must intend to commit a crime or at least be very careless (as in running someone over when driving drunk).

One of the distinctive features of criminal law is that it embodies an idea of blameworthiness. Someone must have done something wrong, something that deserves moral condemnation, before a criminal sanction may be imposed. To deserve condemnation, it's not enough that someone commit a bad act; he or she also must have done so with a bad state of mind.

When we put all of these hypotheticals together, we see that it is actually harder to define the scope of criminal law in a systematic way than it first appears. Violations of criminal law are prosecuted by the government, but the government brings other types of actions as well. Violations result in negative sanctions but so do civil lawsuits, prosecution of minor

засуджений, тому що злочин розглядається не тільки, як порушення прав особистості, але і як загроза суспільним інтересам. Держава може визначити, які дії є незаконними, і покарати за них, навіть якщо потерпілий цього не вимагає.

Тепер давайте уявимо, що окружний прокурор вирішив притягнути Тома, якому всього 14 років, до кримінальної відповідальності, як повнолітнього за крадіжку в магазині. (У багатьох юрисдикціях прокурори мають таку можливість). Під час судового розгляду записи камер відеоспостереження показали, що Том насправді не збирався красти DVD-диск, у крадіжці якого його звинувачують. Замість цього він випадково зачепив прилавок, і диск непомітно впав у сумку, яку він ніс у руках. Том буде виправданий, його визнають невинним у скоєнні злочину. Чому? Майже у всіх випадках кримінальне законодавство вимагає наявності вини: людина збирається вчинити злочин або, принаймні, повинна бути дуже необережною (до прикладу, сісти за кермо в стані алкогольного сп'яніння й збити когось).

Однією важливою відмінністю кримінального права є те, що воно передбачає ідею провини. Перш ніж застосувати кримінальне покарання, людина повинна вчити щось погане, тобто заслуговувати морального осуду. У той же час, щоб бути осудженим, недостатньо скоїти злочин: його потрібно вчинити в неадекватному стані.

Коли всі ці гіпотетичні припущення об'єднуються, стає ясно, що систематизувати сферу застосування кримінального права набагато складніше, ніж здається на перший погляд. Порушення кримінального законодавства переслідуються

infractions, and administrative proceedings, and not all negative sanctions in criminal cases are that harmful to the recipients.

The core of criminal law, then, is moral condemnation and punishment based on blameworthiness. A crime is a wrong that deserves punishment because the criminal has violated public standards of morality. Even this definition is not perfect, but it captures the essence of what distinguishes criminal law from other bodies of law.

The hypotheticals also suggest what the issues are in any criminal case. First, has the defendant committed an act that is prohibited by the criminal law? The crime of theft requires that someone take property that does not belong to him or her. To convict Tom of shoplifting, the prosecutor would have to prove that Tom did that. If he had not walked out of the store with an item, or if he had paid for it, he would not have performed the prohibited act.

Second, has the defendant performed the act with a culpable state of mind? Theft requires not only that the defendant take someone else's property but that he do so with knowledge that the property belongs to someone else. If Tom believes that a bin near the front of a music store contains free DVDs, he does not commit theft if he takes one without paying for it.

державою, але уряд застосовує інші види заходів. Порушення призводять до негативних наслідків, подібно до цивільних позовів переслідування за незначні правопорушення та адміністративних покарань.

Крім того, не всі санкції в кримінальних справах мають однаково серйозні наслідки для порушників. Як результат, Кримінальний кодекс базується на моральному осуді і покаранні, заснованому на почутті провини.

Злочин - це протиправна дія, яка заслуговує на покарання, оскільки злочинець порушив суспільні норми моралі. Навіть це визначення не є досконалим, але відображає суть того, що відрізняє кримінальне право від інших галузей права.

Ці гіпотетичні припущення також допомагають виявити основні проблеми, що виникають у кримінальних справах. Чи вчинив обвинувачений діяння, заборонене кримінальним кодексом? До прикладу, крадіжка передбачає, що хтось забирає майно, яке йому не належить. Щоб засудити Тома за крадіжку в магазині, прокурор повинен довести, що Том насправді це зробив. Якщо він не виносив товар з магазину або не платив за нього, він не здійснював забороненої дії.

По-друге, чи вчинив обвинувачений це діяння зі злочинним наміром? Для визнання крадіжки недостатньо лише факту заволодіння чужим майном, особа повинна усвідомлювати, що це майно належить іншому. Наприклад, якщо Том вважав, що DVD-диски в кошику біля входу в магазин безкоштовні, він не вчинив крадіжку, навіть якби взяв один диск без оплати.

Third, if the defendant has committed a criminal act with a culpable state of mind, does he have a defense? Dick's mental illness might be a defense.

Fourth, if the defendant has not committed a prohibited act with the requisite state of culpability, might he still be criminally liable? Suppose Tom, Dick, and Harry agree to go on a shoplifting spree but Harry doesn't actually steal anything. Could he be liable anyway for agreeing to be part of the gang?

There is one other essential distinction between substantive criminal law (which is the subject of this chapter) and criminal procedure (which is examined in Chapter 9). Criminal law states general principles of criminal liability and defines what behavior is criminal. It helps answer questions such as: What's the difference between murder and manslaughter? What constitutes legal insanity? Criminal procedure concerns the process by which criminal behavior is investigated and adjudicated. When must the police read a suspect his Miranda rights? What does it mean to have a fair trial?

The substantive criminal law often is divided into two parts: general principles of criminal liability and definition of specific crimes. The general principles of criminal liability cut across all of the definitions of specific crimes. First, if criminal law prohibits

По-третє, якщо обвинувачений визнає злочин у стані афекту, чи має він право на захист? Психічна хвороба Діка може бути підставою для захисту.

І нарешті, якщо обвинувачений не вчинив заборонених дій з необхідним ступенем вини, чи може він як і раніше нести кримінальну відповідальність? Наприклад, Том, Дік та Гаррі домовилися про крадіжку в магазині, але насправді Гаррі нічого не вкрав. Чи може він все ще нести відповідальність за те, що погодився стати членом групи?

Існує ще одна важлива відмінність між матеріальним кримінальним правом (яка є предметом цієї глави) та кримінальним судочинством (обговорюється в главі 9). Кримінальний кодекс встановлює загальний принцип кримінальної відповідальності та визначає, яка дія є злочином. Це допоможе відповісти на таке запитання: Яка різниця між вбивством та вбивством з необережності? Що таке неосудність? Кримінальне правосуддя регулюється законом № 101 258, в рамках якого розслідується злочинна діяльність і приймаються рішення. Коли поліція повинна повідомити підозрюваному про Право Міранди¹? Що означає справедливий судовий розгляд?

Матеріальне кримінальне право поділяється на 2 частини: загальний принцип кримінальної відповідальності та визначення конкретного злочину. Загальний принцип кримінальної відповідальності лежить в основі визначення конкретного злочину. Якщо кримінальний кодекс забороняє різні види протиправних дій, то що саме ми маємо на увазі

---

¹ Ви маєте право зберігати мовчання, і все, що ви скажете, може бути використано проти вас у суді.

wrongful acts of various kinds, what do we mean by an "act"? Specific crimes prohibit specific acts (such as taking someone else's property), but what are the basic requirements for the kind of conduct that is criminal?

Second, because criminal acts are culpable only when accompanied by a blameworthy mental state, how do we define the mental states that will lead to criminal liability? The law defines a range of relevant mental states, and the courts apply those definitions in interpreting criminal statutes.

Third, when is someone justified or excused in doing an act that otherwise would be criminal? A criminal act might be justified if doing the act avoids some greater harm. Self-defense, for example, is a principle of justification. Similarly, an act is excused when for some reason the actor is blameless in performing it. A person suffering from a mental disease or defect may intend to kill someone else but still lack the blameworthiness necessary to declare his behavior criminal.

Fourth, when may someone be liable for acts that are preliminary to a crime, or further a crime, but may not fit the elements of a specific offense? One who attempts to commit a crime but fails is generally liable for the attempt, but how close does she have to come before she has committed a crime? Similarly, if a group of criminals participate in a conspiracy to rob a

під словом «дія»? Деякі злочини забороняють певні дії (наприклад, захоплення чужого майна), але які основні вимоги, щоб дія сприймалася, як злочинна?

Злочинні дії сприймаються тільки при наявності відповідного психічного стану, що супроводжує їх вчинення. Як визначається психічний стан, який призводить до кримінальної відповідальності? Закон встановлює перелік таких станів, і суд застосовує ці визначення при тлумаченні норм кримінального права.

В яких випадках особа може бути виправдана або звільнена від кримінальної відповідальності за вчинення дій, які зазвичай вважаються злочином? Злочинна діяльність можуть бути виправданою, якщо вона дозволяє уникнути більшої шкоди. Наприклад, самооборона є загальноприйнятим принципом виправдання. Так само, якщо за певних обставин суб'єкт буде визнаний невинним, його вчинок не може вважатися злочином.

Коли особа може нести відповідальність за дії, які передують злочину або призводять до нього, але можуть не підпадати під ознаки конкретного правопорушення? Людина, яка намагалася вчинити злочин, але зазнала невдачі, зазвичай несе відповідальність за спробу. Однак, наскільки близько потрібно підійти до вчинення злочину, щоб бути засудженим? Якщо група злочинців планує пограбування банку і один з них застрелить охоронця під час вчинення злочину, чи будуть всі інші нести відповідальність за вбивство?

bank and one of them shoots a guard during the robbery, are all of the others liable for murder?

The definition of specific criminal offenses obviously concerns what acts and accompanying mental states are necessary to convict a person of a crime. For example, what are the differences among murder, voluntary manslaughter, and involuntary manslaughter?

Creating the general principles of criminal law and defining the specific offenses was once the province of the courts. In the twentieth century, however, legislatures began to enact comprehensive codes of criminal law. In the 1950s and 1960s the American Law Institute, a private body of lawyers, judges, and professors, drafted a Model Penal Code to serve as a guide to state legislatures in adopting criminal legislation. The effort was very successful; about three-fourths of the states have adopted codes based on this guide. Each state has departed from the model in some ways, and legislatures keep rewriting the law as issues continue to arise, but the Model Penal Code provides a useful takeoff point for discussion of the state of the criminal law generally.

The sections that follow discuss the general principles of criminal liability and the definition of some of the most important and most interesting specific offenses. But before getting into the details, consider the most

Визначення конкретного кримінального правопорушення безпосередньо пов'язане з тим, які дії та супутні їм психічні стани є необхідним для визнання особи винною у вчиненні злочину. Наприклад, яка різниця між навмисним та ненавмисним вбивством?

Колись формування загальних принципів кримінального права та визначення конкретних злочинів було виключно прерогативою суду. Однак в 20 столітті Конгрес почав приймати узагальнений кримінальний закон.

У 1950-х і 1960-х роках Американський інститут права, приватна організація, до складу якої входили юристи, судді та науковці, розробили Типовий кримінальний закон. Передбачалося, що цей документ послужить орієнтиром для законодавчого органу штату при розробці власного Кримінального законодавства.

Ця ініціатива виявилася дуже успішною і приблизно три чверті прийняли кодекси, засновані на цьому документі. Незважаючи на те, що кожен штат адаптував структуру до своїх потреб, а законодавці продовжують вносити зміни, відгукуючись на нові виклики, Типовий кримінальний кодекс залишається важливим фундаментом для обговорення питань кримінального права в цілому.

У наступних розділах детально описані загальні принципи кримінальної відповідальності, а також деякі з найбільш значних та інтригуючих злочинів. Але перш ніж заглиблюватися в деталі, давайте поставимо найголовніше питання: для чого потрібне кримінальне право?

Навіщо потрібне кримінальне право?

fundamental issue of all: Why do we need criminal law?

Why Do We Need Criminal Law?

This should be obvious. We need criminal law to punish criminals and prevent crime. But as we've seen with the other legal concepts in this book, it's not that simple.

The first purpose criminal law serves is to define what behavior society regards as wrongful. It is wrong to murder your neighbor, set fire to her house, or steal her lawnmower. The acts defined as criminal often (but not always) have the most serious consequences for others; murder and arson are very harmful, but stealing your neighbor's lawnmower probably is less of a social evil than manufacturing lawnmowers without adequate safety devices, which is only a civil wrong.

What distinguishes criminal offenses from other wrongful acts is that, as a class, they are particularly worthy of social condemnation. Just because an act is not criminal does not mean that it is not wrongful; we condemn other behavior in other ways, such as through the imposition of tort liability or simple social disapproval.

Condemnation of wrongful behavior isn't enough for criminal law. Criminal acts are so wrongful that when someone commits a criminal act as distinguished from some other type of wrong, she is not just made to pay

Відповідь, здавалося б, очевидна: кримінальне право існує, щоб карати злочинців і запобігати злочинам. Однак, як і у випадку з багатьма іншими правовими концепціями, не все так просто.

Першочергова мета кримінального права – визначити дії, які суспільство вважає неприйнятними. Наприклад, вбивство сусіда, підпал його будинку чи крадіжка газонокосарки є протиправними діями. Злочини зазвичай (хоча не завжди) мають найбільш небезпечні наслідки для інших. Вбивство та підпал завдають значної шкоди, однак крадіжка газонокосарки, бодай і є злочином, може вважатися менш суспільним злом. Ніж, скажімо виробництв газонокосарок без належних засобів безпеки, що вважається лише цивільним правопорушенням.

Головна відмінність між кримінальними злочинами та іншими протиправними діями полягає в тому, що вони заслуговують на особливе суспільне засудження. Однак це не означає, що всі інші види протиправної поведінки залишаються без уваги. Ці злочини засуджуються іншими способами, наприклад через накладання цивільно-правової відповідальності або простим соціальним несхваленням.

Однак, засудження протиправної поведінки недостатньо для кримінального права. Злочинні дії є настільки протиправними, що замість простого відшкодування збитків чи осуду а колі знайомих, винного карають. Отже, розмірковуючи про те, навіщо потрібне кримінальне право, ми приходимо до ключового питання: чому ми застосовуємо кримінальне покарання?

damages or snubbed at the country club; she is punished. So in considering why we have criminal law, the real question is why we have criminal punishment.

Answering this question is supremely important for criminal law; figuring out why we punish will also tell us who we should punish, how, and to what degree.

Criminal law theorists offer two kinds of justification for punishing criminals, called the utilitarian and retributivist positions. Utilitarians view criminal law as useful, in that punishing criminals benefits society. Retributivists see the primary role of criminal law as retribution; in other words, criminals are punished because they deserve it.

Utilitarianism is the theory that society ought to be organized to promote the greatest good for the greatest number of people. Criminal law, in the view of the utilitarian, serves the social good primarily by preventing crime. Punishing criminals may prevent crime in several ways. Imprisoning a criminal prevents him from committing another crime while he is incarcerated; executing a criminal prevents him from ever committing another crime. (This is commonly called restraint or incapacitation.) Individual deterrence or specific deterrence assumes that once someone has been punished for a crime, he or she may be less likely to commit another crime. The threat of punishment in general—general deterrence—discourages people from committing crimes. Placing

Відповідь на це питання має суттєве значення. З'ясування такого, чому ми караємо, також підкаже нам, кого ми повинні карати, як і в якій мірі.

Фахівці з кримінального права виділяють два основні підходи до обґрунтування злочинців: утилітаристський та ретрибутивістський. Ретрибутивісти вбачають головною метою кримінального права – виплату; іншими словами, злочинців карають, бо вони цього заслуговують.

Утилітаризм - це теорія, згідно з якою суспільство має бути організованим таким чином, щоб сприяти досягненню найбільшого блага для найбільшої кількості людей. Кримінальне право з погляду утилітаризму слугує суспільним інтересам, насамперед, шляхом запобігання злочинам.

За допомогою покарання злочинців, можна запобігти злочину кількома способами. Ув'язнення злочинця запобігає вчиненню ним нових злочинів під час перебування у в'язниці; страта злочинця унеможлиблює вчинення ним нових злочинів у майбутньому. (Це часто називають ізоляцією або позбавленням волі.) Особливе стримування означає, що людина з меншою ймовірністю вчинить повторний злочин після того, як буде покарана за правопорушення. Загроза загального покарання утримує людей від злочинної поведінки. Розміщення правопорушників в обмежене середовище, де вони можуть отримувати лікування, консультації та освіту, спонукає їх відмовитися від злочинного способу життя з метою реабілітації. Інформування громадськості про кримінальні покарання також підвищує усвідомлення людьми про

criminals in a restrictive environment where they can receive treatment, counseling, and education may lead them away from a life of crime; it may rehabilitate them. And public knowledge of criminal punishments reinforces people's sense of the importance of the standards of behavior of the criminal law, by denunciation.

Let's begin with rehabilitation. Criminal punishment can prevent crime by changing criminals. Once someone has been convicted of a crime, he or she can be given counseling, psychological treatment, education, or moral examples, either in prison or while on probation, to turn the person from a life of crime to law-abiding behavior. The rehabilitative ideal was extremely important, perhaps dominant, in criminal law through most of the twentieth century. With rehabilitation as a goal, criminal law and punishment focused on the criminal, not the crime. Judges attempted to individualize sentences to meet the rehabilitative needs of an individual criminal, prisons offered a wide range of opportunities for education and reform, and release from prison on parole was based on evidence that the convict had been rehabilitated.

Of course, prisons were never really treatment centers, and the resources that might have been needed to fulfill the rehabilitative ideal were never provided, but at least the concept was an important part of the system.

важливість дотримання правил поведінки, встановлених кримінальним законодавством за допомогою засудження.

Розглянемо спочатку реабілітацію. Кримінальне покарання може запобігти злочину, змінюючи самих злочинців. Консультації, психологічну допомогу, освіту та моральні настанови можуть надавати у в'язниці або під час випробувального періоду, щоб допомогти правопорушнику перейти від злочинного способу життя до законослухняної поведінки після засудження за злочин. Ідеал реабілітації відігравав ключову роль, а подекуди й домінуючу в кримінальному праві протягом більшої частини двадцятого століття. Зробивши реабілітацію головною метою, кримінальне право і система покарань приділила більше уваги характеру злочинця, ніж власне злочину. Судді враховували потреби окремих злочинців під час реабілітації та індивідуально підходили до призначення покарань. В'язниці надавали широкий спектр можливостей для освіти та реабілітації, а рішення про умовне-дострокове звільнення ухвалювали на підставі доказів успішної реабілітації ув'язненого.

Звісно, в'язниці ніколи не були справжніми лікувальними центрами, і їм не надавалися ресурси, необхідні для досягнення ідеалу реабілітації. Однак, принаймні, сама концепція реабілітації була важливою частиною системи.

Проте, останніми роками цей підхід занепав: критики стверджують, що наше розуміння ефективних методів реабілітації є недостатнім і непослідовним. У 1970-х роках у низці широко опублікованих досліджень було зроблено висновок про те, що реабілітаційні заходи практично не

Rehabilitation as a purpose of the criminal law has declined in recent years because its critics argued that we don't have a good sense of what works. A series of widely publicized studies in the 1970s asserted that all of the efforts at rehabilitation had little effect on rates of recidivism, or criminals' tendency to repeat their crimes. Some rehabilitative programs might work under some circumstances, but we have no firm basis for knowing which is which, so constructing a system of criminal punishment on rehabilitation is arbitrary at best and irrational at worst. In the face of that criticism and the growing public concern that we needed to get tough on crime, rehabilitation has faded as an objective of criminal law.

Incapacitation ought to have an obvious effect on crime: If we put criminals in prison where they cannot commit more crimes, crime will be reduced. The underlying assumption is that at least some criminals are prone to commit more crimes. We may not be able to rehabilitate these repeat offenders, but we can prevent them from committing crimes by removing them from society, at least for a time. The problem with incapacitation is an empirical problem akin to the problem with rehabilitation. We would find it unjust to sentence all criminals to long prison terms just because some of them will commit more crimes, so incapacitation demands the ability to predict who is likely to be a repeat offender. For a time the law attempted to individualize this judgment; judges in sentencing, for example, would consider a criminal's background, education, social circumstances, and

впливають на кількість рецидивів або схильність злочинців до повторних злочинів. Хоча деякі реабілітаційні програми можуть бути ефективними за певних умов, ми не маємо твердого розуміння, аби визначити, які саме. З цієї причини побудова системи кримінального покарання, що базується на реабілітації, видається щонайменше довільною, а в найгіршому випадку - ірраціональною. На талі зростаючої суспільної стурбованості та критики щодо необхідності посилення боротьби зі злочинністю, реабілітація, які ціль кримінального права поступово відійшла на другий план.

Позбавлення волі стало сприйматися, як спосіб з очевидним впливом на рівень злочинності: ізоляція злочинців у в'язницях унеможлиблює сконання ними нових злочинів, отже, злочинність повинна зменшитися.

Основне припущення полягає в тому, що хоча б частина злочинців схильна до рецидиву. Можливо, перевиховати таких людей неможливо, однак, вилучення їх із суспільства на певний період часу запобігатиме вчиненню нових злочинів. Питання про неієздатність, як і питання реабілітації, має емпіричний характер. Було б несправедливим засуджувати всіх злочинців до тривалих термінів ув'язнення лише через те, що деякі з них можуть повторно скоїти злочин. Таким чином, підхід, заснований на неієздатності, вимагає здатності передбачати, хто з правопорушників із найбільшою ймовірністю стане рецидивістом. Раніше закон був спрямований на індивідуалізацію рішень про призначення покарання. Під час ухвалення вироку судді враховували минуле злочинця, його освіту, соціальні обставини та навіть психологічний профіль, намагаючись оцінити ймовірність повторного злочину й обрати відповідну міру покарання.

even psychological profile in an attempt to determine how likely he was to commit another crime, and thus craft an appropriate sentence. More recently the attempt has been made to predict future criminality on a large-scale or systematic basis, focusing more on the nature of the crime and objective factors in the offender's background. But as with rehabilitation, the system's reach may exceed its grasp. The evidence suggests that we are not in a good position to predict future behavior; in fact, the tendency is to overpredict criminality, so that people who are not likely to commit future crimes are held in prison for unnecessarily long periods of time.

Denunciation reduces crime by reinforcing people's views of the wrongfulness of criminal behavior. Declaring an act criminal and punishing an offender does more than make a moral statement; it strengthens the public's tendency to be law-abiding. Most people want to do what is right, and public knowledge of criminal punishment reinforces the perception of what is right. Most people also want to be treated fairly; if they have the sense that many other people are getting away with breaking the law, they may be more likely to break the law themselves. In this indirect way, the criminal process reduces the incidence of crime.

Rehabilitation, incapacitation, and denunciation have their adherents, but the main utilitarian justification of criminal law is deterrence. Deterrence assumes that

Останнім часом було зроблено спробу передбачити майбутню злочинність на більш масштабному й систематичному рівні, зосереджуючись переважно на характері самого злочину та об'єктивних аспектах біографії правопорушника. Однак, як і у випадку з реабілітацією, можливості можуть бути перевантажені її обсягом. Докази свідчають про нашу неспроможність точно передбачити майбутню поведінку: доволі часто спостерігається тенденція до надмірного прогнозування злочинності. Це призводить до того, що люди, які, ймовірно не збираються вчиняти злочинів у майбутньому, залишаються у в'язниці на невинувато тривалі строки.

У свою чергу, суспільний осуд злочинців знижує рівень злочинності, зміцнюючи переконання про неприпустимість протиправної поведінки людини. Декларування певного діяння злочином та покарання за нього виконує не лише моральну функцію - саме це посилює в суспільстві загальну тенденцію до законслухняності.

Більшість людей прагнуть діяти правильно. Знання громадськості про кримінальне покарання посилює сприйняття того, як діяти правильно. Заразом, люди прагнуть справедливого ставлення до себе. Якщо вони думають, що інші безкарно порушують закон, це може спонукати їх до аналогічної поведінки. У такий спосіб кримінальний процес непрямо сприяє зниженню рівня злочинності.

Незважаючи на існування прихильників реабілітації, ізоляції та суспільного осуду, головним утилітарним виправданням кримінального права залишається стримування. Стимування передбачає, що люди діють раціонально, зважуючи потенційні витрати і вигоди від того,

people act rationally, weighing the potential costs and benefits of what they do. If society wants to prevent people from acting in certain ways, it only has to increase the cost of acting in those ways. Making robbery a crime punishable by imprisonment discourages people from robbing. For behavior that is more wrongful, we have only to increase the penalty to increase the deterrent—burglary may be punishable by five years in prison, robbery by ten years, and murder may involve capital punishment. The threat of punishment is general deterrence. Some people just don't get the message, though. If the threat of punishment doesn't deter someone from robbing a bank, actually spending time in prison for the crime might do so. And if that doesn't work, increasing the punishment the second time might deter a third robbery. This is the logic behind "three strikes and you're out" laws, mandating life terms for criminals convicted of three serious crimes. Focusing on the potential repeat offender in this way is specific deterrence.

Deterrence as a basis of criminal law makes intuitive sense. If a mother tells her children that if they don't stop fighting she will send them to their rooms, the threat of the punishment may be enough to deter the kids' conduct. Although the world at large is more complicated, the same principle seems to hold; the threat of criminal punishment has a deterrent effect. But the effect depends on a number of factors. First, although criminal law in general deters crime, the choices that lawmakers have are narrower than

що вони роблять. Якщо суспільство прагне утримати людей від певних дій, воно має підвищити строк відбування таких дій. До прикладу, коли грабіж визначається як злочин, що карається ув'язненням, це значно зменшує бажання людей вчиняти кримінал. Для тяжких злочинів підвищення покарання посилює стримуючий ефект: крадіжка зі зломом може каратися п'ятьма роками ув'язнення, а грабіж-десятьма, за вбивство може бути передбачає навіть смертна кара. Таким чином, загроза покарання слугує універсальним механізмом стримування.

Загроза покарання є загальним способом стримування. Однак не всі люди сприймають її належним чином. Закони типу «три тяжкі злочини - і життя за ґратами», що передбачають довічне ув'язнення для осіб засуджених за три важкі злочини, діють за подібним принципом. Фокусування уваги на потенційних злочинцях саме у такий спосіб, вважається своєрідним стримуванням.

Ідея стримування, як основи кримінального права має інтуїтивний сенс. До прикладу, коли мати попереджає своїх дітей, що, коли вони не припинять битися, вона відправить їх до кімнати, сама лише загроза покарання може виявитися достатньою, аби заспокоїти дітей. Однак, реальний світ набагато складніший, діє той самий принцип: загроза кримінального покарання має стримуючий ефект. Цей ефект залежить від низки факторів. По-перше, хоча кримінальне право загалом справді стримує злочинність, законодавці стикаються з набагато ширшим сектором можливостей, ніж просто наявність кримінального права. Натомість вибір полягає у визначенні, чи варто вважати певне діяння злочином, наскільки суворими мають бути покарання за нього та скільки ресурсів слід інвестувати у забезпечення

whether or not to have a criminal law. Instead, the choices are whether to criminalize a particular act, how severely to punish it, and how much to invest in enforcement of the law. Then the results of those choices—the definition of crime and the threat of punishment—must be communicated effectively to potential criminals. Second, some criminals and some crimes cannot easily be deterred: psychopaths, mentally ill persons, people acting under the heat of the moment, criminals who think they can escape detection, and gang members who have few other opportunities or who regard arrest and punishment as an accepted part of their life cycle are not likely to be deterred. Third, the likelihood and severity of punishment affect deterrence. If prostitution is criminalized but the police regard it as a trivial offense or can't easily track down prostitutes and seldom arrest them, or if the police do enforce the law but judges routinely impose only a minor fine on prostitutes, the law will have little effect.

These issues about deterrence are empirical questions—what works and what doesn't. There is also an ethical question about deterrence as a reason for having criminal law that goes to the heart of the utilitarian approach. The utilitarian objective of criminal law is to reduce crime, and it does so by deterring criminal behavior. But deterrence also must accord with our nonutilitarian conceptions of justice. Suppose we are concerned that drivers aren't being careful enough about pedestrians. The legislature might respond by enacting a statute requiring that

дотримання закону. Результати цього вибору - визначення злочину і загроза покарання - мають бути ефективно донесені до потенційних правопорушників. По-друге, не всі правопорушники та не всі злочини піддаються стримуванню. Психопати, люди, які діють під впливом сильних емоцій, злочинці, впевнені особи у можливості уникнути покарання, а також члени банд, які не мають інших варіантів або сприймають арешт і покарання прийнятною частиною свого життєвого циклу, навряд чи вдасться стримати. По-третє, ймовірність і суворість покарання відіграють важливу роль у стримуванні. Якщо проституція є криміналізована, однак поліція розглядає її як незначне правопорушення, або ж немає достатніх ресурсів для нагляду за жінками легкої поведінки, чи якщо поліція забезпечує дотримання закону, але судді зазвичай накладають лише незначні штрафи тоді закон не матиме значного ефекту. Саме ці аспекти стримування є емпіричними питання: що працює, а що ні.

До того ж, питання щодо стримування, як основи кримінального права, що є суттю утилітарного підходу. Утилітарна мета кримінального права полягає у зниженні рівня злочинності, і досягається шляхом стримування злочинної поведінки. Однак стримування має відповідати також нашим неутілітарним уявленням про справедливість. Припустимо, що нас турбує недостатньо уважне ставлення до пішоходів. Законодавці можуть відреагувати, ухваливши закон, який зобов'язує водіїв поступатися дорогою пішоходам на позначених пішохідних переходах. (У багатьох штатах існує такий закон). Однак, якщо ми справді хочемо ефективно утримувати водіїв від недбалості можна було б запровадити надзвичайно суворе покарання за

drivers yield to pedestrians in marked crosswalks. (Many states have such a law.) But if we really want to deter drivers from being careless, we could make the penalty for failure to yield a prison term of twenty years to life. That's extreme, of course. Our desire to deter has to be tempered by a sense of proportion. As this hypothetical suggests, even though deterrence has been the most important utilitarian justification for criminal law, it is not the whole story. The other important element, which has gained increasing support in recent decades, is a retributivist approach.

Retributivists argue that retribution through the criminal law is not vengeance but justice. Someone has committed a wrong, and wrongs should be punished. A famous hypothetical was posed by the philosopher Immanuel Kant. Imagine an island society that was about to disband, with all the inhabitants departing for other places. Someone who commits a murder on the eve of departure still ought to be punished. There is no utilitarian justification for punishment; the islanders never will see each other again, so punishment will not prevent a future crime. But justice demands that the society redress the wrong by punishing the murderer.

Retributivist theory requires that we know which acts are wrong. In many cases we are confident about this;

порушення, до прикладу, у вигляді позбавлення волі терміном від двадцяти років до довічного ув'язнення. Звичайно, це вже крайнощі. Наше прагнення стримувати злочин має врівноважуватися відчуттям міри. Як свідчить гіпотеза, що якщо навіть стримування є ключовим утилітарним обґрунтуванням кримінального права, воно не вичерпує усієї суті. Інший важливий фактор, який здобув чимало підтримки в останні десятиліття, - це каральний підхід.

Ретрибутивісти стверджують, що покарання через кримінальне право - це не помста, а справедливість. Людина скоїла злочин, і за це має відповісти. Відомий філософ Іммануїл Кант висунув цікаву гіпотезу. Уявіть собі острівне суспільство, яке має ось-ось розпастися: усі мешканці готуються покинути острів і назавжди покинути це місце. Однак, якщо хтось скоїть убивство напередодні від'їзду, він усе одно має бути покараний. Утилітарного обґрунтування для такого покарання немає. Адже мешканці острова більше ніколи не зустрінуться, тому покарання не зможе запобігти майбутнім злочинам. Тому заради справедливості, суспільство вимагає покарання для вбивці.

Ретрибутивістська теорія² наголошує на необхідності розуміння, які дії є незаконними. У багатьох випадках ми впевнені в цьому: умисне вбивство без виправдання чи пом'якшувальних обставин завжди розцінюється, як злочин. Проте, відплата також вимагає оцінювання тяжкості

---

² Теорія покарання, яка обґрунтовує необхідність призначення правопорушникам покарання, що відповідає тяжкості вчинених ними злочинів, виходячи з принципів справедливості або юридичної доцільності.

an intentional killing without justification or excuse is always wrong. Retribution also requires us to grade wrongs, so that a crime is punished in accordance with its severity, and that can be more complicated. Which is worse, arson or armed robbery? Prostitution or drunk driving?

The deterrent approach to utilitarianism and the retributivist approach interact at this point. Deterrence is a basis for criminalizing behavior to prevent crime, but retributivist principles require deterrence that is just. Imposing a long prison term for failing to yield to a pedestrian may deter bad driving, but it is unjust on a retributivist basis, in that it is out of proportion to the harm sought to be prevented. Similarly, it would certainly deter crime if punishment were imposed not only on the criminal but also on all members of his or her family, but that would violate a basic retributivist principle. Just as criminal liability is imposed if someone has violated the law, liability may not be imposed unless the person to be punished has violated the law. The retributivist check on deterrence may also enhance respect for the law and encourage law abiding behavior; a law that is seen to be just is more likely to be obeyed than one that is unjust.

What is Criminal Act?

Every criminal offense requires both a criminal act (often still referred to by the Latin phrase *actus reus*) and an accompanying state of mind (*mens rea*). The requirement of a criminal act is easily understood and

злочину, щоб покарання відповідало його серйозності, однак це завдання може виявитися значно складнішим. Що гірше: підпал чи озброєне пограбування? Проституція чи керування транспортом у нетверезому стані?

У цих питаннях стикаються два підходи - стримуючий утилітаризм і ретрибутивістська теорія. Стримування злочину є основою кримінальної поведінки, спрямованої на запобігання злочинам. Однак принципи ретрибутивізму вимагають, щоб це стримування було справедливим.

Для прикладу, тривалий термін ув'язнення за ненадання переваги пішоходу на дорозі, хоч і міг би запобігти небезпечному водінню, є несправедливим з погляду принципу відплати. Адже таке покарання є непропорційним шкоді, якої намагаються уникнути. Аналогічно, покарання не лише злочинця, а й усієї його сім'ї, хоча могло б ефективно стримувати злочинність, однак суперечить фундаментальному принципу ретрибутивізму. Подібно до того, як кримінальна відповідальність призначається за порушення закону, так і покарання не може бути накладене, якщо особа, яка підлягає покаранню, не порушила закон.

Ретрибутивістська модель стримування злочину може також сприяти зміцненню поваги до закону та заохоченню до законослухняної поведінки. Адже, закон, який сприймається як справедливий, значно частіше дотримуватиметься, ніж той, що викликає відчуття несправедливості.

Що таке злочинне діяння?

Кожне кримінальне правопорушення передбачає наявність, як самого злочинного діяння (його часто називають

is contested in only a few cases, but it reflects interestingly on the purposes of criminal law.

The act element of the requirement refers to a voluntary action of the defendant, and the criminality element refers to the harm that ensues from the act. An act is simply a movement of a part of the body. The criminal's finger pulls the trigger on the gun or her hand takes a wallet out of the victim's pocket. At this point we are not concerned with the consequences of the act—the death of the victim or the value of the wallet—but only with the defendant's physical act itself. It's enough that there be an act and that the defendant voluntarily performed it.

The element of voluntariness is essential. Suppose John Doe is quietly peeling an apple when he suddenly has an epileptic seizure. During the seizure, an involuntary muscle contraction causes his hand, which is holding the knife he was using, to jerk out, slashing the throat of Jane Roe, who was sitting next to him. Or suppose one night Doe gets out of bed and, in an unconscious, sleepwalking state, picks up a knife and slashes his wife to death. Has Doe committed a criminal act in either case? The law says no, because Doe's conscious mind has not directed a voluntary act.

How does requiring a voluntary act fulfill the purposes of criminal law? Sometimes it is argued that we can't

латинським словосполученням, яке перекладається, як фактична злочинна дія³), так і злочинний намір, а саме наявність злочинного наміру. Склад злочинного діяння є зрозумілим і ставиться під сумнів лише в деяких випадках, однак він цікаво відображає мету кримінального права.

Дія - це лише рух частини тіла. Злочинець натискає пальцем на спусковий гачок пістолета або витягує рукою гаманець із кишені жертви. У цей момент нас не цікавлять наслідки - смерть жертви чи вартість гаманця, а лише сам факт фізичної дії, вчиненої підсудним. Важливо, щоб дія відбулася і обвинувачений добровільно її вчинив.

Елемент добровільності є ключовим. Уявімо ситуацію. Джон Доу спокійно чистить яблуко, коли раптом у нього починається епілептичний напад. Під час нападу мимовільне скорочення м'язів призводить до того, що рука різко смикається і випадково перерізає горло Джейн Роу, яка сиділа поруч. Або ж уявімо, що однієї ночі Доу встає з ліжка і перебуваючи в несвідомому стані, хапає ніж і смертельно ранив свою дружину. Чи вчинив Доу злочин в обох випадках? Закон стверджує, що ні, адже його свідомість не контролювала ці дії, таким чином, його наміри не були добровільними.

Яким чином вимога добровільного вчинку відповідає меті кримінального права? Іноді стверджують, що ми не можемо запобігти мимовільним діям, тому, немає сенсу за це карати; до прикладу, загроза кримінального покарання не зупинить

³ Всі елементи кримінального правопорушення, окрім психічного елементу обвинуваченого.

deter involuntary acts, so there is no point in punishing them; the threat of a criminal sanction cannot prevent the epileptic from having a seizure. But that's not exactly right. We can't prevent the somnambulist from sleepwalking, but we can provide a disincentive for him to be in potentially dangerous situations when he might do so; perhaps the threat of criminal punishment will encourage sleepwalkers to keep their bedroom doors locked and keep sharp objects out of reach, or even to seek treatment for the affliction.

An even more important reason to require a voluntary act is retributivist. Criminal punishments are exacted because the criminal has done something wrong in a moral sense. Only where the criminal has chosen to commit harm—that is, has acted voluntarily—is it just to punish him.

Voluntariness as an issue arises in a few cases more common than sleepwalking. Suppose a deeply fatigued truck driver continues to drive at the end of a very long day, falls asleep at the wheel, and runs over a pedestrian. Has the driver committed a criminal homicide? Running over the pedestrian was not a voluntary act, but continuing to drive while tired was, so the act requirement has been satisfied. The issue then becomes the degree of homicide. The driver might argue that he should only be liable for negligent homicide (manslaughter) because he didn't intend to hit the pedestrian, even though he may have been reckless in driving in the first place.

епілептика від напад. Однак це зовсім не так. Ми не можемо завадити лунатику ходити уві сні, але ми можемо створити умови, які зменшують ймовірність виникнення потенційно небезпечної ситуації. Можливо, люди які страждають лунатизмом будуть змушені зачиняти двері в своїй кімнаті, ховати гострі предмети або навіть звернутися до лікаря щоб уникнути покарання.

Ще більше вагомою причиною вимагати добровільних дій є принцип ретрибутивної справедливості. Кримінальне покарання застосовується за вчинення злочинцем чогось протизаконного в моральному сенсі. Тільки у випадку, коли злочинець вирішив заподіяти шкоду - тобто діяв свідомо, цього вже достатньо щоб його покарати.

Проблема свідомості виникає частіше, ніж лунатизм. Припустимо, що виснажений далекобійник продовжує рух, але раптом засинає і збиває пішохода. Чи вчинив водій вбивство? Наїзд на пішохода не був умисним, але керування автомобілем у стані втоми було свідомим рішенням, тому вимога щодо вчинення дії вважається виконаною. Тоді перед нами постає питання про ступінь вини. Водій може стверджувати, що він повинен нести відповідальність лише за вбивство через необережність, адже він не мав наміру збивати пішохода, навіть якщо спочатку він був необережний за кермом.

Верховний суд США затвердив доктрину добровільності на конституційному рівні у двох справах 1960-х років, а саме «Робінсон проти Каліфорнії» (1962) та «Пауелл проти Техасу» (1968). У Каліфорнії було прийнято закон, у якому зазначено, що наркозалежність є кримінальним злочином.

The U.S. Supreme Court constitutionalized the doctrine of voluntariness in a pair of cases in the 1960s, *Robinson v. California* (1962) and *Powell v. Texas* (1968). California enacted a statute making it a criminal offense to be a narcotics addict, but in *Robinson* the Court held that the statute violated the cruel and unusual punishment clause of the Eighth Amendment. A state cannot constitutionally punish someone for having the status of being an addict; addiction is an illness, so one who suffers from it has not committed a voluntary act. Powell suggested the limit of the principle, however. Leroy Powell was convicted of being intoxicated in a public place and pleaded the disease of alcoholism as a defense. This was different, the Court said. Powell had committed an act—being drunk in a public place—so he was not simply being punished for his status. Although he was an alcoholic, he should take measures to control the conduct that flowed from his disease.

If the law requires an act, is failure to act enough? In a notorious incident in New York City in 1964, Kitty Genovese, a twenty-nine-year-old woman coming home from work, was brutally attacked and murdered over the course of a half hour; residents in nearby apartments saw or heard parts of the attack, but most did nothing to help. Are any of them criminally liable for failing to come to her aid? The law's answer is no.

Traditionally two reasons are offered for this position. One reason is practical. It's hard to prove how much each of the bystanders contributed to Genovese's

Однак у справі Робінсона суд постановив, що цей закон порушує положення Восьмої поправки про жорстоке і несправедливе покарання. Відповідно до Конституції, держава не може покарати наркозалежну людину, адже це вважається хворобою. Тому людина, яка страждає від цієї хвороби не може свідомо чинити у тій чи іншій ситуації. Однак Пауелл запропонував обмеження цього закону. Лерой Пауелл був засуджений за появу в громадському місці у стані алкогольного сп'яніння й у своєму захисті посилався на свій алкоголізм. Тим не менш, суд вирішив, що це зовсім інша справа, оскільки Пауелл вчинив конкретне правопорушення — перебував у стані сп'яніння в громадському місці. Тому його не просто покарали за статус. Він мав вжити заходів для контролю своєї поведінки, незважаючи на те, що він був алкоголіком.

Виникає питання: чи достатньо простої бездіяльності якщо закон вимагає певної дії? У 1964 році в Нью-Йорку стався резонансний інцидент. Кітті Дженовезе, якій на момент злочину було 29 років, поверталася додому з роботи, однак зазнала жорстокого нападу та була вбита. Мешканці сусідніх квартир бачили та чули крики дівчини, але ніхто не допоміг бідолашній дівчині. Чи несе хтось із них кримінальну відповідальність за те, що не допоміг їй? Відповідь - ні.

На цю позицію традиційно висувуються дві причини. Перша-практична: складно довести ступінь причетності кожного з очевидців до смерті Кітті, адже подальші звіти містять суперечливі свідчення про те, що саме вони бачили, чули та робили. Друга - принципова й ґрунтується на праві людини на свободу від нав'язаних державою вимог. Держава може вас покарати за заподіяну шкоду, однак вона не

death; subsequent reports presented conflicting evidence on what the bystanders saw, heard, or did. The other reason is principled and is based on the right to be left alone from demands by the government. The government may be able to punish you for doing harm, but it should not apply the extreme measure of a criminal sanction for affirmatively failing to do good.

There are exceptions to the rule that one is not liable for failing to act. Most prominently, some statutes create duties to act. Failing to pay your taxes or to stop at the scene of a traffic accident in which you are involved may be characterized as inaction, not action, but it still is criminal. Also, people in certain status relationships have to fulfill the responsibilities of the relationship. A parent cannot allow his child to starve and then defend a prosecution of criminal neglect by saying all he did was fail to act.

The "reus" portion of "actus reus" requires that the act be of a criminal nature. This expands the requirement beyond act and voluntariness to include harm. The law doesn't punish all acts, only those that are criminal in that they are wrongful and cause harm to society. In some cases the harm is immediate and obvious; in a homicide case, the harm is the death of a human being. In others the harm is potential rather than immediate. A driver who is intoxicated may not injure someone the first time, but the potential for harm is sufficiently great that it is useful and fair to punish the conduct before the harm occurs.

повинна застосовувати крайню міру кримінального покарання за явну бездіяльність.

Існують винятки з правил, що ніхто не несе відповідальність за відсутні дії у тій чи іншій ситуації. Найголовнішим є те, що деякі закони передбачають обов'язок чинити конкретні дії. Несплата податків або втеча з місця дорожньо-транспортної пригоди, у яку ви потрапили, може вважатися бездіяльністю, а не дією, однак все одно є кримінальним злочином. До того ж, люди, які перебувають у певних соціальних відносинах, змушені виконувати обов'язки, що передбачені у цих умовах. До прикладу, батько не може дозволити своїй дитині голодувати, а потім виправдовуватися бездіяльністю, захищаючись від звинувачень у злочинній недбалості.

Частина «винний» у понятті «злочинне діяння» вимагає, щоб акт мав злочинний характер. Таким чином, це розширює вимогу за межі дії та свідомості, включаючи заподіяння збитків. Закон карає тільки злочинні дії, які є протиправними і завдають шкоди суспільству. У певних випадках шкода є очевидною. Якщо йдеться про вбивство, то злочином є смерть людини. В інших подіях шкода є швидше потенційною, ніж очевидною. До прикладу, водій у стані алкогольного сп'яніння може з першого ДТП не завдати комусь шкоди. Однак потенційна загроза доволі велика, тому в цій ситуації буде справедливо покарати водія до того, як серйозний злочин буде скоєно.

Чи обов'язково мати намір вчинити злочин, щоб бути винним?

Does Someone Have to Mean to Commit a Crime to be Guilty?

An ancient maxim states, "An act does not make a person guilty unless the person's mind is guilty." To be guilty of a crime, a person must commit a prohibited act and must do so with a certain specified state of mind.

Suppose, for example, that a group of hunters are in the woods hunting on the first day of deer season. Hunter #1 (call him Cain) is about to shoot at a deer when he sees his worst enemy, Victim #1, also out hunting. Cain shifts his aim from the deer to Victim #1, shooting and killing her. Meanwhile Hunter #2 (Abel) aims, fires at a deer, and misses; his bullet travels past the deer and stri

kes and kills Victim #2, who was walking in the woods near the deer but out of sight of Abel.

The classic definition of murder is "the unlawful killing of a human being with malice aforethought." Are Cain and Abel guilty of murder? Cain has committed the prohibited act—the unlawful killing of another human being. (The act is unlawful because he wasn't a police officer or soldier killing in the line of duty.) He has also satisfied the mental element of the crime, or the *mens rea*, because he intended to kill his

Стародавня приказка говорить «Діяння не робить людину винною, якщо не є грішною її свідомість». Щоб бути визнаним винним у злочині, особа повинна вчинити заборонене діяння та діяти з певним визначеним станом свідомості.

Припустимо, що група мисливців розпочали сезон полювання на оленів. Мисливець на ім'я Каїн готується вистрілити в оленя, коли помічає свого запеклого ворога – Жертву №1. Не вагаючись, Каїн стріляє й убиває свого ворога. Тим часом мисливець Абель, також готується вистрілити в оленя. Однак його куля випадково пролітає повз цілі й влучає в Жертву № 2, яка була неподалік у лісі, поза увагою чоловіка.

Класичне визначення звучить так «Вбивство – це протиправне позбавлення життя людини, вчинене з злочинним наміром». Чи можна притягнути Каїна та Авеля до відповідальності за вбивство людини? Каїн вчинив заборонену дію - незаконне вбивство іншої людини (вчинок вважається незаконним, оскільки чоловік не був поліцейським або ж солдатом, при виконанні службових обов'язків). До того ж, він відповідає психічному елементу злочину, або злочинному наміру⁴, адже мав намір вбити свою жертву.

Варто зазначити, що саме намір, а не мотив, є вирішальним. Каїн мав мотив - його жертва була його запеклим ворогом. Втім, якби вбивця не знав свою жертву та застрелив її з примхи або навіть з благих намірів, він був би так само

⁴ Всі елементи кримінального правопорушення, окрім психічного елементу обвинуваченого.

victim. Note that the mental requirement is intention, not motive. Cain had a motive to kill his victim—she was his worst enemy—but he would have been just as guilty if he didn't know the victim and had shot her on a whim, or even if he had killed with a good motive, which is why euthanasia can be punished as homicide.

What about Abel, who didn't even know his victim was there? He, too, has committed the prohibited act by unlawfully killing another human being, but he lacks the required mental state; he didn't act with the intent to kill.

Think about the culpability requirement in light of the purposes of criminal law. Requiring that someone have a "guilty mind" to be a criminal does not necessarily serve utilitarian objectives, the most important of which is deterrence. Some people argue that the law cannot and should not deter people who didn't mean to do anything wrong; we cannot deter Abel, for example, from causing a result that he never intended. But that's not quite right. Even if Abel did not mean to shoot his victim he may have been careless, and the threat of a criminal penalty can encourage people to be more careful. Moreover, prosecuting Abel generally deters criminality in that the more people are prosecuted for homicide, the fewer homicides there are likely to be.

But it seems unjust to punish Abel when he didn't mean to do anything wrong. A criminal conviction is a serious thing, because a stigma attaches to labeling

винним. В результаті у деяких випадках еутаназія може вважатися вбивством і відповідно каратися.

Як щодо Авеля, який навіть не підозрював, про присутність свої жертви? Він усе ж вчинив заборонене діяння - незаконно позбавив життя іншу людину. Однак йому бракує необхідного психічного стану, оскільки він не мав наміру вбивати.

Розгляньмо концепцію вини крізь призму цілей кримінального права. Не завжди утилітарні цілі права, найважливішою з яких є стримування, підтримують вимогу довести «винний умисел», як передумову злочину. Дехто стверджує, що закон не може і не повинен карати людей, які не мали злого умислу. Адже неможливо стримати Авеля від дії, які він ніколи не мав наміру вчиняти.

Однак це не зовсім так. Навіть якщо Абель не мав наміру стріляти у свою жертву, він все одно був необачним у цій ситуації. Загроза кримінального покарання спонукає людей бути більш обережними. Більше того, притягнення Авеля до кримінальної відповідальності, як правило, стримує злочинність. Оскільки чим більше людей буде притягнуто до кримінальної відповідальності за вбивство, тим менше злочинів буде скоєно.

Проте здається несправедливим карати хлопця, коли він не хотів зробити нічого поганого. Судимість – це серйозне питання, адже коли людину називають злочинцем, на неї накладається клеймо, що тягне за собою суворе покарання. Тому важливо зберігати цю стигму та відповідальність лише для випадків, коли вчинене порушення є морально неприйнятним.

someone as criminal and a severe punishment is likely to follow. We want to preserve that stigma and punishment for situations in which the criminal has acted wrongly in a moral sense. Even if punishing the innocent would deter crime, retributive theory places a limit on deterrence; even if we punish the guilty for utilitarian and retributive reasons, punishing the innocent is prohibited.

Cain meant to kill his victim, and Abel was completely blameless because he didn't know his victim was in the area, but in many cases determining the mental state that is required to make someone a criminal is a much more complicated thing. Definitions of criminal offenses traditionally drew on a confusing range of words describing mental states: with malice aforethought, with intent to, willfully, maliciously, carelessly, and so on. Many jurisdictions have followed the Model Penal Code's attempt to clear up this confusion by limiting the definitions of mental states to four: purposely (sometimes called intentionally), knowingly, recklessly, and negligently. A series of hypotheticals helps us explore the differences.

Someone acts purposely when it is their "conscious object to engage in conduct of that nature or to cause such a result." Cain kills his victim purposely because that is what he wants to accomplish by firing his gun. Suppose, though, that he sees his enemy among a group of bystanders and opens fire with an automatic weapon, spraying the group with bullets and killing

Принцип відплати забороняє покарання невинних, навіть якщо це могло б сприяти зменшенню злочинності. Незважаючи на те, що винні можуть бути покарані з утилітарних чи каральних міркувань, покарання невинних є неприйнятним. Каїн хотів убити свою жертву, а Абель був абсолютно невинний, бо не знав, що його жертва була поблизу.

Однак в багатьох випадках визначення психічного стану, необхідно для того, щоб визнати когось злочинцем, є набагато серйознішою справою. Традиційно для визначення кримінальних злочинів використовують заплутаний набір слів, що описують психічні стани: зі злочинним наміром, з наміром, умисно, зловмисно, через необережність і так далі. Більшість юрисдикцій пішли шляхом «Типового кримінального кодексу», який намагається внести ясність у цю плутанину, обмеживши визначення психічних станів чотирьма, а саме: умисно (іноді їх називають навмисними), свідомо, необачно та з недбалості. Низка гіпотетичних прикладів допомагає нам дослідити ці відмінності.

Коли «свідомою метою є поведінка певного характеру або досягнення певного результату», людина діє цілеспрямовано. У цій ситуації Каїн вбиває свою жертву цілеспрямовано, адже саме цього він хоче досягнути, стріляючи зі своєї рушниці.

Уявімо ситуацію, Каїн бачить свого запеклого ворога серед групи звичайних перехожих і відкриває вогонь з автоматичної зброї, тим самим вбиваючи їх усіх. Каїн умисно вбив свого ворога, однак решту людей він убив свідомо. Діяти свідомо означає, що Каїн «майже

them all. Cain has purposely killed his enemy but only knowingly killed the others.

To act knowingly means that Cain is "practically certain" his conduct will cause a prohibited result, or that he is aware of the nature or circumstances of his conduct. Even though it is not his "conscious object" to kill the bystanders, since he is of normal mental faculties he knows that some of them will be killed when he fires on the group. There may not be much of a distinction between purposely or knowingly, but it permits the legislature in defining crimes to punish more severely someone who wants to accomplish a criminal act from someone who just knows that criminal harm will follow from his act.

In our original hypothetical Abel was in a well-known hunting area in the woods, looked around carefully before he fired, but still did not know his victim was near the deer. Suppose instead that he saw the victim standing near the deer and knew he wasn't a very good shot but fired anyway. Then he would have acted recklessly. Someone who acts recklessly "consciously disregards a substantial and unjustifiable risk." He knew he might hit the victim and not the deer; because he knew he might, he consciously disregarded the risk, but because he wasn't practically certain that he would, he did not act knowingly. The risk of doing so was substantial because he was not a good shot and unjustifiable because there was no compelling reason why he couldn't have waited to shoot.

впевнений», що його поведінка призведе до забороненого законом результату, або ж усвідомлює характер чи обставини своєї поведінки.

Різниця між умислом і свідомим вбивством незначна. Однак це дозволяє законодавчим органам визначити кого суворіше слід покарати, людину яка ціленаправлено вчинила злочин, або ж ту яка знала, що ці діяння спричиняти злочинну шкоду.

У нашій гіпотетичній ситуації Абель добре знав це мисливське угідді і перед пострілом уважно озирнувся, але він все ще не усвідомлював, що його майбутня жертва знаходиться поруч з оленем. Припустимо, що чоловік бачив жертву поруч з оленем. І розумів, що він не дуже професійний стрілець, втім все одно вистрілив. В такому випадку він діяв би безрозсудно.

Особа, яка діє безрозсудно, «свідомо ігнорує суттєвий та невинуватий ризик». Абель усвідомлював, що він може влучити в жертву, а не в оленя. Оскільки він знав цей факт, він свідомо ігнорував ризик. Водночас, його дії не були умисними, оскільки він не мав практичної впевненості у своїй участі. Його дії були ризикованими, адже він не був гарним стрільцем, а також невинуватими, оскільки не було жодної вагомої причини, чому він не міг відтягнути постріл.

Нарешті, припустимо, що Абель не помітив жертву, яка перебувала поруч з оленем, оскільки вибіг на галявину. Хоча він мав усвідомлювати можливу присутність інших мисливців, не оглянувся перед обстрілом. Він не свідомо нехтував ризиком наїздом на когось, тому він не був

Finally, suppose Abel didn't see the victim standing near the deer because he rushed into the clearing and, although he should have known that other hunters might be in the area, failed to look around before shooting. He did not consciously disregard the risk of hitting someone else, so he wasn't reckless; he should have been aware of the risk, however, so he was negligent, or careless.

The four mental states are in descending order in terms of the social harm to be prevented and the moral wrongfulness of the conduct. From the utilitarian perspective, it is more important to prevent and punish deliberate killers rather than reckless ones and reckless killers more than careless ones. From a retributivist perspective, someone who means to kill is more worthy of moral condemnation than someone who kills when disregarding the risk to others, who is in turn more blameworthy than someone who doesn't know of the risk she is creating. Distinguishing these mental states allows us to define which behavior is more criminal than others and to punish more severely the more serious behavior.

Return to Abel in the original hypothetical, in which he was not even careless in seeing the person he shot. Most people would say Abel has not committed a crime because he didn't mean to do anything wrong. Suppose that en route to his hunting trip Abel was stopped for speeding, going 80 mph in a 65 mph zone. Abel goes to court to fight his speeding ticket on the basis that, unknown to him, his speedometer was

безрозсудливим. Однак він повинен був усвідомлювати небезпеку, тому він був недбалим та необережним.

Ці чотири психічні стани класифікуються за ступенем суспільної шкоди, яку можна було б запобігти, а також ступенем моральної протиправності поведінки, яка відповідає цьому. З утилітарної точки зору, покарання умисних вбивць є важливішим, ніж осіб, які вчиняють убивство через необережність. З точки зору ретрибутивізму людина, яка має намір убити, заслуговує на суворіший моральний осуд, ніж людина, яка вбиває через нехтування ризиком для інших людей. У той же час останній несе більше відповідальність, ніж той, хто навіть не знав про небезпеку, яку він створив.

Розмежування цих психічних станів дозволяє нам визначити, яка поведінка є більш злочинною і карати суворіше саме небезпечну форму поведінки.

Повернімося до Абеля, який в гіпотетичній ситуації навіть не мав змоги побачити свою жертву. Багато хто з вас скаже, що Абель не вчиняв злочину, адже він не мав наміру зробити щось погане. Уявімо, що по дорозі на полювання Абе́ля зупинили за перевищення швидкості. Він їхав зі швидкістю 130 км на годину в зоні, де дозволено 105 км на годину. Втім, Абель звертається до суду, щоб оскаржити свій штраф за перевищення швидкості. Він пояснює своє рішення на підставі того, що його спідометр був несправний і показував нижчу швидкість на 25 км на годину.

Чи може Абель стверджувати, що у нього відсутній необхідний психічний стан для вчинення злочину, оскільки він діяв не цілеспрямовано, несвідомо, необачно або ж недбало? Це питання тлумачення законодавчих норм. Який

defective so that it read 15 mph too low. Can Abel successfully argue that he lacked the required mental state for the crime of speeding, because he did not act purposely, knowingly, recklessly, or carelessly?

This is an issue of statutory interpretation. What mental state did the legislature intend to require when it enacted the traffic laws? Generally, we would be much less offended if proof of one of the four mental states was not required to convict someone of speeding than of some other crime, such as homicide. Although on retributive grounds Abel may not have done anything wrong by failing to notice that his speedometer was broken, on utilitarian grounds it makes sense to sanction that behavior anyway. It would be impossible for the prosecutor to prove in every case that a traffic offender knew he was speeding, that his speedometer was working, or that he knew or should have known it was not working. Accordingly, we might find Abel strictly liable, or liable without being at fault, because only a minor violation is involved and not a serious crime.

Another form of strict criminal liability is vicarious liability, in which one person is liable for a crime committed by another person. The owner of a business often is vicariously liable for acts committed by her employees in the scope of their employment. If an employee mislabels packaged meat, sells cigarettes to a minor, or dumps toxic waste, the employer may be subject to the criminal penalty as well as the employee. (Note that the fact that the employer is vicariously

психічний стан законодавець мав під час ухвалення правил дорожнього руху?

Загалом, засудження за перевищення швидкості викликало б значно менше обурення, ніж у інших злочинах, таких як убивство, якби не вимагало доведення одного з чотирьох станів. Незважаючи на те, що Абель не зробив нічого поганого, коли не помітив, що його спідометр був зламаний. З точки зору утилітарних міркувань доцільно покарати за таку поведінку в будь-якому випадку.

Прокурор не завжди може довести, що водій знав про перевищення швидкості й про справний спідометр, або що він усвідомлював чи повинен був усвідомлювати несправність. Зважаючи на те, що мова йде лише про незначний проступок, а не про тяжкий злочин, ми можемо покласти на Абеля повну відповідальність або відповідальність незалежно від його вини.

Іншою формою повної кримінальної відповідальності є субсидіарна відповідальність, за якої одна особа несе покарання за злочин, скоєний іншою стороною. До прикладу, власник бізнесу часто несе субсидіарну відповідальність за дії, вчинені його працівника під час виконання службових обов'язків. Зокрема, якщо працівник маркує м'ясо не належним чином, продає цигарки неповнолітньому або ж скидає токсичні відходи, роботодавець може бути притягнутий до відповідальності нарівні з працівником.

(Зверніть увагу, що той факт, що роботодавець несе субсидіарну відповідальність, ще не означає, що працівник не несе основної відповідальності. З точки зору закону, відповідальність несуть, як роботодавець, так і працівник,

liable does not relieve the employee of primary responsibility. As a matter of law, both employer and employee are liable, but as a practical matter, often the employer is the only one prosecuted.) Similarly, the owner of a car is liable for any parking tickets it receives, whether she was operating the car at the time or not. As with strict liability, vicarious liability is more often imposed for relatively minor, regulatory offenses than for major crimes.

Can a corporation be liable for a crime? In the early common law, the answer was no. In an old phrase, the corporation had "no soul to damn, no body to kick," and therefore lacking the attributes of a human being, it could neither form criminal intent nor be punished. Over time the courts have increasingly recognized that corporate criminal liability is a special form of vicarious liability. Because authority is so diffused in a large corporation, for some crimes only the corporation itself is liable, not any individual employees, and it would be unfair to single out one employee for an act participated in by many. Making the corporation the criminal also provides an incentive to top management to control the actions of their underlings, and it stigmatizes the proper entity—the corporation on whose behalf the criminal acts were carried out.

Suppose that a defendant argues that he has made a mistake about the state of affairs that negates one of the elements of the crime, typically one of the mental elements. Where the effect of the mistake is that the

однак на практиці часто до відповідальності притягують лише роботодавця).

Подібним чином, власник автомобіля несе відповідальність за будь-які отримані штрафи, наприклад за неправильне паркування, навіть якщо він не був за кермом у той час. Як і у випадку суворої відповідальності, субсидіарна відповідальність частіше накладається за відносно незначні, адміністративні правопорушення, ніж за серйозні злочини.

Чи може компанія нести відповідальність за злочин? На початку розвитку загального права відповідь була негативна. Відомий вислів говорить, компанія «не має ні душі, яку можна проклясти, ні тіла, яке можна покарати». Тому, позбавлена людських якостей, корпорація не здатна мати злочинний умисел і не може бути покарана.

З плином часу у судовій практиці дедалі частіше визначається, що корпоративна кримінальна відповідальність є особливою формою субсидіарної відповідальності. Зважаючи на те, що повноваження у великій корпорації настільки розподілені, що часто за деякі злочини несе відповідальність лише сама компанія, а не окремі працівники. Було б несправедливо виокремлювати одного працівника за діяння, в якому брали участь багато людей.

Визнання компанії злочинцем дає керівництву новий стимул для ретельнішого контролю за поведінкою підлеглих, а також стигматизує саму юридичну особу — компанію в якій було скоєно кримінальний злочин.

Припустімо, обвинувачений, ймовірно, припустився помилки у сприйнятті ситуації, яка забезпечує один із ключових елементів злочину, зазвичай психічний аспект.

defendant did not have the mental state required to violate one of the elements of the offense, the defendant has not committed the offense. If Abel is hunting and shoots a person in a brown coat, mistakenly thinking the person is a deer, Abel has not committed intentional homicide because he did not intend to kill a human being. Here even if his belief is unreasonable, he has not committed a crime that requires intent or knowledge; the only issue is his subjective mental state. However, he may have been careless in thinking the person was a deer, in which case he could be convicted of negligent homicide. And the reasonableness of his belief is relevant to determining what his state of mind really was. If Abel testifies that he thought the person wearing a bright orange coat was a deer, the jury may well be highly skeptical of his testimony— especially if the victim turns out to be Abel's worst enemy.

When is Self-Defense Justified?

When someone is put on trial for a crime, the prosecution presents its side of the case first. During the presentation of the prosecution's case, the defendant has a chance to poke holes in the prosecution's case by cross-examining the prosecution's witnesses. Then the defendant has the opportunity to present her own side of the story. In short, the prosecution is saying, "You did it." The defendant can respond in one of two ways: By saying "No" or by saying "Yes, but." (As we will see in Chapter 9, the defendant can be acquitted without

Якщо наслідком помилки є те, що підсудний не мав необхідного психічного стану для порушення одного з елементів правопорушення, то підсудний не вчиняв злочин. Наприклад, якщо Абель знаходиться на полюванні і стріляє в людину у коричневому пальто, хибно вважаючи, що це олень, це означає що він не вчиняв умисного вбивства, адже не мав наміру вбивати людину. Він не скоїв злочину, що вимагає умислу або усвідомлення, навіть якщо його переконання були неправильними. Питання стосується лише його суб'єктивного стану.

Його можуть визнати винним у вбивстві через необережність, якщо він прийняв людину за оленя. І для того щоб визначити в якому стані знаходився Абель, важливим є доцільність його переконання. Наприклад, якщо Абель свідчить, що він помилково прийняв людину в помаранчевому плащі за оленя, присяжні можуть скептично поставитися до його свідчень, особливо якщо жертва виявиться найлютішим ворогом чоловіка.

У яких випадках самозахист виправданий?

Під час судового розгляду справи про злочин, обвинувачення спочатку представляє свою версію розвитку обставин. В ході подання справи сторони обвинувачення, підсудний має змогу поставити її під сумнів, допитуючи свідків сторони обвинувачення у вигляді перехресного допиту. Після цього обвинувачений має можливість викласти свою версію подій.

Одним словом, сторона обвинувачення каже: «Ти це зробила». Обвинувачений може відповісти одним із двох можливих способів, сказати «Ні» або «Так, але». (Як ми побачимо у розділі 9, обвинувачений може бути

offering any evidence if the prosecution has failed to prove her guilt beyond a reasonable doubt, which is a requirement of our adversary process with its presumption of innocence.)

The defendant's "No" in response to the prosecution's case essentially means that the defendant didn't commit the crime charged. "Yes, but" responses are different. Instead of rebutting the prosecution's claims, the defense introduces some new factor that exonerates the defendant. Criminal law has identified two types of "Yes, but" defenses, or reasons that we might not want to punish someone who has satisfied the elements of an offense: justifications and excuses. Criminal law defines an act as criminal because it is wrong, both in terms of moral fault and social harm. But sometimes committing a crime doesn't seem wrong; because of special circumstances, doing something that otherwise would be criminal is an act that we are willing to tolerate or even want to encourage. When this occurs, we say that the act is justified and the defendant is not guilty of a crime. Usually justifications involve a choice among evils, and when someone chooses the lesser of two evils, she should not be punished for doing so. Justifications include self-defense, acting under official authority, and other circumstances that involve a choice of evils. At other times a criminal act is not justified, but there is still something about the case that makes us uneasy about imposing criminal liability. What the offender did was not the right thing to do, but some special circumstances suggest that she couldn't be expected to

виправданий, навіть не надаючи жодних доказів, якщо сторона обвинувачення не змогла довести його вини, що є основою вимогою нашого змагального процесу заснованого на презумпції невинуватості).

Відповідь «Ні» у відповідь на версію обвинувачення по суті означає, що підозрюваний не скоював інкримінованого йому злочину. Відповідь типу «Так, але» - це зовсім інша річ. Сторона захисту замість того, щоб спростувати твердження обвинувачення, наводить якийсь новий фактор, що виправдовує підсудного. У кримінальному праві визначено два типи заперечень «Так, але», або ж причини, через які ми не бажаємо карати особу, яка вчинила склад злочину, наприклад, виправдання та вибачення.

Згідно з кримінальним правом, діяння є злочином, адже воно являється неправомірним, як з точки зору моральної провини, так і з точки зору соціальної шкоди. Іноді бувають виключення з правил і вчинення злочину не здається чимось поганим. В силу обставин, діяння, яке в іншому випадку вважалося б злочином, є те що ми готові проігнорувати або ж навіть схвалити. Коли так відбувається, ми зазвичай говоримо, що вчинок виправданий і підсудний не винен у скоєнні злочину. Як правило, виправдання передбачає вибір між добром і злом. Якщо людина робить вибір у користь добра, вона не повинна бути покарана за це. Виправдання включають самооборону, дії на підставі офіційних повноважень та інші обставини, які передбачають вибір між добром і злом. Є випадки коли злочин не є виправданим, однак все одно є щось у справі, що змушує нас вагатися щодо притягнення до кримінальної відповідальності. Наприклад, правопорушник вчинив неправильно, але особливі обставини свідчать про те, що від нього не варто

do any better. In those circumstances the offender is excused. Excuses include mental disorders, intoxication, and duress.

To understand when self-defense is justified, consider the story of the "subway vigilante," Bernhard Goetz. On a Saturday afternoon just before Christmas four youths—Darryl Cabey, Troy Canty, James Ramseur, and Barry Allen—boarded a New York City subway train. The four were not sweet young boys; all were high school dropouts with criminal records.

Goetz boarded the train at the 14th Street Station. He was not a complete innocent, either; he was carrying a loaded .38 caliber pistol in a waistband holster, and he did not have a license for the gun, which he had been carrying illegally for three years since he had been injured in a mugging. Twice before he had successfully warded off attackers simply by displaying the gun.

Canty and Allen approached Goetz and said, "Give me five dollars." Neither Canty nor any of the others displayed a weapon. Goetz said that he "knew" from the smile on Canty's face that they wanted to "play with me." (All of this is from Goetz's subsequent confession.) When Canty asked for money again, Goetz stood up, pulled his gun, and established "a pattern of fire" from left to right. He shot each youth in turn, aiming for the center of their bodies.

очікувати чогось кращого. За таких обставин правопорушника виправдовують. До таких випадків відносяться психічні розлади, сп'яніння та примус.

Для того щоб зрозуміти, коли самозахист є виправданим, розглянемо історію «месника метро» Бернхарда Гетца. Одного зимового суботнього дня напередодні Різдва четверо молодих людей – Дерріл Кейбі, Трой Канті, Джеймс Рамсер і Баррі Аллен - сіли на потяг нью-йоркського метрополітену. Однак ці четверо не були такими милими хлопчиками, як нам здається. Всі вони кинули школу і мали кримінальне минуле.

Гетс сів у потяг на станції 14-ї вулиці. Чоловік також не був таким невинним, як могло здатися. Він носив пістолет 38-го калібру в поясній кобурі, але не мав ліцензії на зброю, яку він носив нелегально протягом трьох років після поранення, отриманого під час пограбування. Раніше чоловік двічі успішно відбивався від нападників, просто демонструючи пістолет.

Кенті та Аллен підійшли до Гетца і сказали:

– Чувак, дай п'ять доларів

Однак хлопці не показували зброю. Гец сказав, що з посмішки на обличчі Канті він зрозумів, що хлопці хочуть погратися. (Всі події взяті з подальшого зізнання Геца). Коли один з хлопців знову попросив грошей, Гец підвівся, витягнув пістолет і встановив траєкторію кулі. Він вистрілював у кожного з молодих людей по черзі, цілячись у їхні тіла.

Після того, як Гетц вистрілював у кожного з молодиків, він перевіряв чи вони досі живі. Побачивши, що Кейбі не отримав серйозних поранень, Гес сказав: – Ох, здається з

After Goetz had shot each one, he checked on their condition. Seeing that Cabey seemed not seriously hurt, Goetz said, "You seem to be doing all right, here's another," and fired another shot that severed Cabey's spinal cord. Goetz later said that he wanted "to murder them, to hurt them, to make them suffer as much as possible." Goetz was charged with attempted murder, assault, reckless endangerment, and illegal possession of a firearm and defended on the basis of self-defense (People v. Goetz, 1986).

Let's first consider a hypothetical set of facts. Suppose first that one of the youths had pulled a gun out of his pocket, pointed it at Goetz, and shouted, "I'm going to blow your head off!"

Reacting quickly, Goetz pulls out his own revolver and shoots and kills the attacker. Goetz has satisfied all of the elements of the crime; he has purposely killed another human being. On these facts, however, we would say that Goetz was justified because he acted in self-defense. It may be useful to allow people to protect themselves because it could deter punks from assaulting subway riders. It also seems right from a moral point of view. Goetz has a right to personal safety, and he should be able to protect that right when it is threatened. The threat to him was imminent and serious, and he had no reasonable alternative except to defend himself or die. If the threatened harm had been less severe ("Give me your money or I'll slap you") or less imminent ("The next time I see you on this

тобою все гаразд, тримай ще один і зробив ще один постріл, який повністю розірвав спинний мозок хлопця.

Пізніше Гец признається, що він хотів їх вбити, задати їм неймовірного болю та змусити страждати, як можна більше. Злочинець був звинувачений у замаху на вбивство, нападі, створенню загрози життю, незаконне поводження зі зброєю. Однак чоловік був виправданий на підставі самозахисту, справа «Народ проти Гетца» 1986 рік.

Для початку розглянемо гіпотетичний набір фактів. Припустимо, що один з молодиків витягнув з кишені пістолет, направив на нашого підозрюваного і вигукнув: – Я зараз знесу тобі череп!

Швидко відреагувавши, Гетц дістає свій револьвер, стріляє і вбиває нападника. Аналізуючи ці факти, чоловік виконав усі ознаки злочину. Він навмисно вбив іншу людину. Однак, зважаючи на усі факти, ми можемо вважати, що Гец був виправданий, оскільки діяв з метою самозахисту.

Можливо, було б доцільно дозволити людям самооборонятися, це могло б утримати бандитів від нападів на пасажирів метрополітену. З моральної точки зору це також правильно. Гец має право на особисту безпеку, і він повинен мати можливість захищати себе, коли йому загрожує небезпека. У цьому випадку загроза була неминучою і серйозною, в нього не було іншої альтернативи, окрім як захищатися або померти. Застосування смертоносної сили Гецом не було б виправданим, якби загроза була менш серйозною («Віддай мені свою гроші, інакше я тебе вдарю») або менш неминучою («Наступного разу, коли я тебе зустріну в метро, я вб'ю тебе»).

subway, I'll kill you"), Goetz's use of deadly force would not have been justified.

The facts of Goetz's case were much more complicated, however. The first troubling issue in the case concerns the standard to be applied in evaluating Goetz's claim of self-defense. Self-defense requires that Goetz believe that the four were going to imminently attack him and that shooting them was necessary to prevent that.

Is the issue Goetz's belief, or whether his belief was reasonable? Is it enough that Goetz thought he was going to be attacked and the only way to prevent that was to fire, or are we going to evaluate his beliefs by determining whether a reasonable person would have thought that? If the latter, then Goetz's overreaction would not give him a valid claim of self-defense.

The Model Penal Code applies its general principles concerning state of mind and focuses on the actor's subjective belief. If Goetz believed that he was justified, then he did not purposefully attempt the unlawful killing of the four, so he is not guilty of attempted murder. If his belief was unreasonable, he may be guilty of negligent homicide or even reckless homicide, but he did not have the intent required for the more serious offense of attempted murder. A belief in the necessity of self-defense, even an unreasonable belief, rendered Goetz less culpable.

Однак факти виявилися значно складнішими в цій справі. І перше питання, що викликає занепокоєння у цій справі, стосується критерій, яких слід дотримуватися при оцінці твердження Геца про самозахист. Умови самозахисту вимагають, щоб Гец вважав, що ці четверо хлопців збиралося напасти на нього, і стріляти в них було необхідно, щоб запобігти цьому.

Чи було переконання Геца обґрунтованим? Чи достатньо того, що Гец вважав, ніби на нього ось-ось нападуть, і єдиним способом запобігти цьому було застосування зброї? Чи, навпаки, слід розглянути його переконання з іншої точки зору, чи могла б розумна людина так подумати? Якщо другий метод є правильним, надмірна реакція Геца позбавить його права на самозахист.

Типовий кримінальний кодекс застосовує свої загальні принципи, що стосуються стану свідомості й фокусується на суб'єктивному переконанні учасника злочину. Оскільки Гец вважав, що він має рацію, отже він не намагався цілеспрямовано вбити чотирьох осіб, а відтак він не є винним у замаху на вбивство. Якщо його переконання були необґрунтованими, він ймовірно винний у вбивстві через необережність. Однак у нього не було умислу, необхідного для більш тяжкого злочину – замаху на вбивство. Наявність впевненості в необхідності самозахисту робить Геца менш винним.

Однак у нашому випадку, нью-йоркський закон був інакший, вимагаючи щоб свідчення Геца були обґрунтованими. Людина, яка надмірно ляклива або

The New York law was different, though, requiring that Goetz's belief be reasonable. If the standard were wholly subjective, then someone who is unusually fearful or hot-tempered might have a claim of self-defense where an ordinary person would not. Under this view, criminal law wants to discourage those people from acting rashly, so it holds everyone to the same standard—the standard of the reasonable person. Applying this view, the court upheld the indictment for attempted murder against Goetz.

If we are going to require that someone acting in self-defense act like a reasonable person, what characteristics does the reasonable person have? Ordinarily we take into account some of the actor's physical conditions but not his mental state. A weak person reasonably may believe that he has to use deadly force to repel the attack of a much stronger person, but a fearful person cannot claim self-defense in every unpleasant encounter. In the Goetz case the issues of reasonableness were very pointed. Is it relevant that Goetz had been mugged before? Is it relevant that Goetz was white and the four youths were black, and that many white city-dwellers think that all tough-looking black teenagers are potential muggers? The jury obviously thought so, because it acquitted Goetz of all charges except possession of an unregistered firearm, which was practically impossible to dispute. In the jury's view, perhaps, those generalized factors made Goetz's belief understandable and even typical. But is typical reasonable? If many people are afraid of crime, should

запальна, може використовувати самозахист в ситуаціях, де звичайна людина не мала б на це права, якби цей закон був суто суб'єктивним. Цей підхід стверджує, що кримінальне право прагне стримувати людей від необдуманих дій, встановлюючи стандарт свідомої людини. З цієї причини суд підтвердив обвинувальний вирок Гецу за спробу вбивства.

Якщо ми вимагаємо, щоб той, хто посилається на самозахист діяв, як свідомо людина, то якими критеріями вона повинна володіти? Як правило, ми беремо до уваги фізичний стан людини, а не його психічний стан. Наприклад, слабка людина може вважати, що повинна застосувати силу, щоб захистити себе від нападника. Однак, налякана людина не має права застосовувати самозахист при кожній неприємній зустрічі. У справі Геца питання свідомості було дуже важливим. Чи має значення те, що чоловіка раніше вже грабували? Чи має значення, що Гец був білим, а четверо молодиків темношкірими? А також те, що багато білих мешканців міста сприймають усіх темношкірих підлітків із «крутим» виглядом за потенційних грабіжників? Вочевидь, присяжні так і вважали, оскільки виправдали Геца за всіма пунктами обвинувачення, окрім наявності незареєстрованої вогнепальної зброї, що практично неможливо оскаржити. З точки зору присяжних, саме ці загальні фактори зробили позицію Геца зрозумілою і навіть типовою. Проте чи є це розумним рішенням? Чи має кримінальне право прогинатися під ці переконання або намагатися їх формувати, якщо багато людей бояться злочинів? Наприклад, якщо білі пасажери метро часто бояться темношкірих підлітків, чи повинен закон підтримувати розумні дії, спричинені цим страхом?

criminal law bend to those beliefs or try to shape them? If it is typical for a white subway rider to be afraid of black teenagers, should the law say that it is reasonable to act on that fear?

These issues about self-defense and its racial overtones also played out in the killing of Trayvon Martin by George Zimmerman in 2012. Zimmerman, a neighborhood watch volunteer, called 911 in Sanford, Florida, to report "a real suspicious guy" who "looks like he is up to no good or he is on drugs or something." The "guy" was Trayvon Martin, a seventeen-year-old who had gone to a local 7-Eleven to buy a bag of Skittles.

Zimmerman followed Martin and an altercation and struggle ensued, during which Zimmerman shot and killed Martin. When tried for homicide, Zimmerman pleaded self-defense, arguing that Martin had punched him and was hammering his head to the ground; although the prosecution disputed Zimmerman's account, the jury concluded that Zimmerman reasonably believed that he had to shoot Martin and acquitted him as acting in self-defense. Even if Zimmerman started the tragic chain of events by following Martin after the 911 dispatcher told him not to and then approaching Martin, at the moment he used deadly force, he met the requirements of self-defense.

Zimmerman's case also provoked discussion about Florida's "Stand Your Ground" law, even though Zimmerman's defense ultimately did not rely on it.

Питання самозахисту та його расового підтексту зіграло свою роль у вбивстві Трейвона Мартіна у 2012 році. Джордж Циммерман, волонтер сусідської сторожі, зателефонував до служби 911 у Санфорді, штат Флорида. Чоловік повідомив про підозрілого хлопця, який начебто задумав щось погане або знаходиться під дією наркотичних речовин. Цим хлопцем виявився сімнадцятирічний Трейвон Мартін, який зайшов до місцевого магазину «7-Eleven», щоб придбати собі пачку «Скіттлз».

Циммерман попрямував за Мартіном, між ними виникла сварка, яка спричинила бійку, в ході якої Циммерман застрелив Мартіна. Під час суду за вбивство Циммерман заявив про самозахист, стверджуючи, що Мартін вдарив його кулаком і бив головою об землю. Попри заперечення обвинувачення щодо свідчень Циммермана, присяжні дійшли до висновку, що він мав підстави вважати свої дії необхідними та вчинив постріл у Мартіна в межах самозахисту. В результаті його було виправдано.

Випадок Циммермана також спровокував дискусію про закон «Відстоюй свою позицію» штату Флорида, хоча захист Циммермана в кінцевому підсумку на нього не покладався. Використання сили для самозахисту не дозволялося тим, хто мав можливість безпечно уникнути небезпечної ситуації, відповідно до загального права, оскільки в таких випадках застосування сили не вважалося дійсно необхідним. Таким чином, Циммерман не мав би права стріляти в Мартіна, якби він мав змогу уникнути конфлікту, адже він вважав би це самозахистом. (Згідно з

Under the common law, the use of deadly force in self-defense was not available to someone who could retreat safely from a dangerous situation, because the use of deadly force was not really necessary in that situation. Therefore, if Zimmerman could have run away from the altercation, he would not have been justified in shooting Martin in self-defense. (Following the maxim that "a man's home is his castle," the retreat doctrine does not apply to someone attacked in his own home.) But Florida, like more than twenty other states, had abolished the retreat rule to allow the use of deadly force to meet an attack even if retreat is possible, as long as the actor is not engaged in an unlawful activity and is in a place where he or she has a right to be.

When are police justified in using force?

If a police officer tackles a fleeing bank robber, can he be convicted of an assault? Of course not. The officer's exercise of government authority justifies what otherwise would be a criminal act. The police are authorized to use force in the performance of their duties to serve the public interest in enforcing the law and in protecting people and property. When the police can act and how far they can go produces enormous controversy, however. While arresting Eric Garner for selling cigarettes without a tax stamp, New York City police officer Daniel Pantaleo restrained him with a choke hold that resulted in his death; while being restrained by other officers on the sidewalk, Garner repeatedly said, "I can't breathe." Ferguson,

висловом «Мій дім – моя фортеця», право відступу не поширюється на тих, хто зазнав нападу у власному домі). Однак Флорида, як і понад двадцять інших штатів, скасувала обов'язок відступу, дозволивши застосування сили у відповідь на напад, навіть якщо відступ неможливий за умови, що особа не займається незаконною діяльністю та перебуває в місці, де вона має право бути.

У яких випадках поліція має право застосувати силу?

Наприклад, якщо поліцейський збиває з ніг грабіжника, який тікає з банку, чи може він бути засуджений за напад? Звичайно, що ні. Застосування поліцейським службових повноважень виправдовує те, що в іншому випадку було б кримінальним злочином. Під час виконання своїх обов'язків поліція має право застосувати силу, щоб забезпечити дотримання закону, а саме захист людей та майна в суспільних інтересах.

Проте питання про те, коли поліція може застосувати силу і як далеко це може зайти, викликає величезні суперечки. Наприклад, під час затримання Еріка Гарнера за продаж цигарок без акцизної марки офіцер поліції Нью-Йорка Деніел Панталео, застосував до нього удушливий захват, що в кінці призвело його до смерті продавця. У той час, як інші офіцери стримували його на тротуарі, Гарнер постійно повторював, що йому бракує повітря.

У містечку Фергюсон, штату Міссурі, поліцейський Даррен Вілсон підійшов до Майкла Брауна після пограбування магазину. Проте, між Брауном та Вілсоном зав'язалася бійка, після якої Браун втік з місця подій. На жаль, свідчення очевидців суперечать одне одному про те, що насправді

Missouri, police officer Darren Wilson approached Michael Brown following the robbery of a convenience store, a struggle took place between Brown and Wilson, and then Brown fled; witness accounts were in conflict about just what happened next, but in the end Wilson shot the unarmed Brown at least six times, killing him. Garner and Brown were African American, and the incidents contributed to the spread of the Black Lives Matter movement.

These events and numerous widely reported police-involved shootings raised public visibility of the dilemma in the justified use of force by police. We want the police to be able to use force, even sometimes deadly force, so they can do their job, but we also want them not to go too far and not to have their judgments about when and how to use force affected by racial bias. How can the law help resolve these conflicting aims? Criminal statutes such as the Model Penal Code provide that a police officer is justified in using force when making an arrest if the officer "believes that such force is immediately necessary." Several requirements are built into this type of provision. First, the justification is available to an officer authorized to enforce the law; a private citizen who tackles a criminal while helping an officer make an arrest also may have a justification defense, but its scope is more limited. Second, the officer must have reasonable grounds for believing that a crime has been committed and this person has committed it. A police officer certainly is justified in tackling the fleeing bank robber; if the person tackled is actually a bank

сталоя. Врешті-решт, Вілсон вистрілив у неозброєного Брауна близько шести разів, у результаті вбивши його. Гернер і Браун були афроамериканцями і саме ці інциденти посприяли поширенню руху «Життя темношкірих має значення». Такі події та численні перестрілки за участю поліції, про які широко повідомляли, привернули увагу громадськості до проблеми правомірного застосування сили поліцією.

Ми прагнемо, щоб поліція могла застосовувати силу, навіть іноді з летальним наслідком, щоб якісно виконувати свою роботу. Проте ми також бажаємо, щоб поліція не переходила межу, а також щоб на їхнє рішення не впливали власні расові упередження. Яким чином закон може допомогти вирішити ці суперечливі проблеми?

У Типовому кримінальному кодексі, передбачено, що поліцейський має право застосовувати силу під час арешту, якщо він впевнений, що ця дія є необхідною у даній ситуації. Це твердження містить кілька вимог.

Спочатку виправдання доступне для офіцера, відповідального за дотримання закону. Громадянин, який допомагає офіцеру затримати злочинця, також може скористатися виправданням, однак його рамки значно вужчі. По-друге, поліцейський повинен мати вагомі підстави вважати, що було скоєно злочин і саме ця особа його вчинила. Офіцер має право переслідувати грабіжника, який тікає. Проте, якщо поліцейський переслідує клієнта банку, який злякався пограбування і тікає з мішком грошей, то наявність обґрунтованого переконання у поліцейського все ще є виправданням для нього. По-третє, застосування сили має бути нагальною необхідністю. Офіцер може стріляти в озброєного грабіжника банку, який тікає з місця

customer carrying a sack of money who was frightened by the robbery and running away, the officer's reasonable belief still provides a justification. Third, the force must be "immediately necessary"; the officer may be justified in shooting an armed bank robber who is spraying bullets while fleeing the scene of the crime but not a thief who has tricked a bank teller into giving him money and is giving herself up to the officer. Often this requirement is qualified by focusing on whether the officer believed that he had to use force, even if the belief was not fully supported by the facts. Fourth, "such force" must be necessary; the amount of force must be proportional to the need to protect the public interest that gives rise to the justification in the first place.

The controversies about police-involved shootings especially raise the proportionality requirement. The law allows the use of deadly force by police but it puts special restrictions on its use. Statutes vary, but often deadly force only is permitted if two conditions are met: First, the crime for which the suspect is being arrested itself involved the use or threatened use of deadly force or there is a substantial risk that the suspect will cause death or serious bodily harm if not arrested, and second, the officer's use of force doesn't create a substantial risk of harm to innocent bystanders. There is even a constitutional dimension to these requirements; the Supreme Court has held that

злочину, а не в грабіжника який обманом змусив касира віддати йому гроші та добровільно здався правоохоронцям. Часто оцінка цієї вимоги зосереджується на тому, чи вважав офіцер застосування сили необхідним, навіть якщо це переконання не повністю підтверджується фактами. По-четверте, дана сила має бути необхідна в тій чи іншій ситуації. До того ж, сила повинна бути пропорційною потребі захисту суспільного інтересу, який є підставою для її застосування в першу чергу. Дискусії щодо стрілянини за участю поліції особливо гостро обговорюють та ставлять під сумнів дотримання принципу відповідності.

Законодавство дозволяє застосування поліцейським застосування сили, однак накладає особливі обмеження на її використання. Закони можуть відрізнятися, але зазвичай використання летальної сили дозволяється лише за наявності двох умов.

По-перше, злочин, за який затримується підозрюваний, передбачає застосування або загрозу застосування смертельної сили, або ж існує високий ризик того, що підозрюваний завдасть комусь смерті чи серйозних тілесних ушкоджень, якщо його не буде затримано.

По-друге, будь-яке використання сили з боку офіцера не повинно становити серйозну загрозу невинному перехожому. Ці вимоги навіть мають конституційний характер. Верховний суд постановив, що Четверта поправка до Конституції США⁵ дозволяє застосування смертельної сили лише у випадках, коли офіцер має достатні підстави вважати, що підозрюваний, який тікає, становить загрозу

---

⁵ Четверта поправка до Конституції США захищає людей від обшуків та вилучень, які вважаються необґрунтованими відповідно до закону, але вона не забороняє подібні дії.

the Fourth Amendment permits the use of deadly force only where the officer has probable cause to believe that a fleeing suspect poses a threat of serious physical harm to him or others, although the Court has been forgiving of officers' judgment about probable cause in some circumstances, such as when they are engaged in high-speed car chases.

Other bodies of law in addition to criminal law are available to evaluate police conduct. The federal government can bring criminal charges and victims themselves can bring civil actions against the officers and cities under the federal civil rights acts; the unlawful killing of a suspect is a denial of life without due process performed "under color of state law." Or victims can bring tort actions for intentional or negligent conduct that results in physical harm. But the most urgent focus in these cases has been on criminal law, which suggests its unique importance. People invest great weight in the judgments that the criminal process makes. When grand juries refused to indict the police officers involved in the killings of Eric Garner and Michael Brown, outrage increased because many members of the black community thought the system had failed; in one survey, two-thirds of African Americans reported little confidence in the criminal process's investigations.

High-profile events demonstrate that the principles and rules of criminal law can frame our understanding of issues such as when police use of force is justified but they cannot resolve those issues. The Model Penal

серйозних тілесних ушкоджень для нього та інших осіб. Водночас, суд виявляв поблажливість до суб'єктивних оцінок офіцерів щодо необхідності застосування сили в певних ситуаціях, зокрема під час переслідування.

Крім, кримінального права, існують й інші правові норми, що дозволяють оцінити поведінку поліції. Так, федеральний уряд може висунути кримінальні звинувачення, а самі жертви мають право подати цивільні позови проти офіцерів та міст відповідно до федеральних законів про громадянські права. Наприклад, незаконне вбивство підозрюваного є позбавленням життя без належної судової процедури, здійснене під прикриттям закону штату. Крім того, жертви можуть подавати деліктні позови за недбалу поведінку, що призвела до фізичної шкоди.

Однак найбільшу увагу в цих справах було спрямовано на кримінальне право, що свідчить про його унікальність і важливість. Люди приділяють велику увагу справам, які приймають в рамках кримінального процесу. Після того, як суд присяжних відмовився пред'явити звинувачення поліцейським, які були причетні до вбивства Еріка Гарнера і Майкла Брауна, обурення суспільства зросло, адже багато членів темношкірої громади відчували, що правоохоронна система дала збій. В ході одного з опитування, афроамериканці повідомили, що не довіряють розслідування в рамках кримінального провадження.

Резонансні події показують, що принципи та стандарти кримінального права можуть вплинути на те, як ми бачимо такі речі, як допустимість застосування сили поліцією; однак ці стандарти не можуть дати остаточної відповіді на ці складні морально-правові питання.

Code has an elegant and well-organized provision that defines when police use of force is justifiable, with two main sections, two subsections, six sub-subsections, and two sub-sub-sub-sections. This complex provision is used to judge the behavior of a police officer making a split-second judgment on the street while his life may be in danger. The judgment is based on evidence and witness testimony that often is vague and conflicting, and it is carried out by lawyers, judges, and jurors who bring their own backgrounds, beliefs, and biases to the issue. And the criminal law's judgment is judged again by segments of the public with their own understanding of the prevalence of crime, the behavior of police, and America's troubled history with race. The police and the courts have to act and the people have to judge, but we ought to keep in mind the ways in which our judgments are colored and incomplete.

In what other circumstances is someone justified in committing a crime?

Self-defense and the exercise of law enforcement authority are justified because the actor is choosing the lesser of two evils. It's not good to kill someone who attacks you, but it is justified to avoid being killed yourself. Is there a general principle of choice of evils

Типовий кримінальний кодекс⁶ містить добре організоване положення, яке визначає, коли застосування сили поліцією є доцільним. Це положення містить два основні пункти, два підрозділи, шість підпунктів та два підпункти. Це комплексне положення використовується для визначення поведінки поліцейського, який приймає рішення за частки секунди на вулиці, коли в цей момент його життя може бути в небезпеці.

Таке рішення ґрунтується на доказах і свідченнях свідків, які часто є суперечливими і нечіткими. Після чого рішення ухвалюють адвокати, судді та присяжні, які мають власний досвід, переконання та упередження щодо цього питання. Судження кримінального права знову ж таки оцінюються верствами громадськості, які мають власне розуміння злочинності, поведінки поліції та складної історії Америки щодо расових питань. Правоохоронні органи та суди повинні діяти, а народ повинен судити, однак важливо пам'ятати про те, що наші судження можуть бути упередженими та недосконалими.

За яких обставинах можна виправдати скоєння злочину?

Самозахист та здійснення правоохоронних органів виправдані, адже суб'єкт обирає менше з двох лих. Вбивати нападника погано, але виправдано, якщо це необхідно для захисту власного життя. Чи існує взагалі універсальний

---

⁶ Типовий кримінальний кодекс- це зразковий звід кримінальних норм, що регулює злочини та відповідні покарання, розроблений для уніфікації кримінального законодавства у США.

or necessity that justifies other kinds of conduct? The issue pushes our understanding of criminal law to the limit and is posed by one of the most famous cases in criminal law, *Regina v. Dudley and Stephens*.

In July 1884, Dudley, Stephens, Brooks, and Parker, the crew of an English yacht, were caught in a storm and forced to cast themselves off in an open boat containing no water and no food except for two pounds of turnips. Dudley, Stephens, and Brooks were seamen; Parker was the cabin boy. For three days they had only the turnips to eat. On the fourth day they caught a small turtle. They had no water except for rainwater they caught in their raincoats. On the eighteenth day they had been without food for seven days and without water for five, and Dudley and Stephens proposed to Brooks that one of them—meaning Parker—should be sacrificed to save the rest. Brooks did not agree, but on the next day Dudley and Stephens, first offering a prayer for forgiveness, told Parker that his time had come and slit his throat. The three sailors survived on Parker's blood and body for four days, until they were rescued, barely alive, by a passing ship. When they returned to port Dudley and Stephens were put on trial for Parker's murder.

If they had not killed and eaten Parker they probably would have died before being rescued, and Parker, being the weakest, was likely to have died before them anyway. In the face of this necessity, was the murder of Parker by Dudley and Stephens justified?

критерій, який зможе виправдати інші типи поведінки, коли йдеться про вибір між злом і необхідністю?

Питання, яке розширює межі нашого розуміння кримінального права, постає в одній із найвідоміших справа у його історії – «Королева проти Дадлі та Стівенса».

У липні 1884 року Дадлі, Стівенс, Брукс і Паркер, екіпаж англійської яхти, потрапили в шторм і були змушені висадитися у човен без води та їжі, окрім кілограму ріпи. Дадлі, Стівенс і Брукс були моряками, а Паркер – юнгою. Протягом трьох днів вони мали лише ріпу для їжі. Вже на четвертий день моряки зловили маленьку черепаху. У них не було води, окрім дощової, яку вони збирали в плащ.

На вісімнадцятий день без води та їжі, Дадлі та Стівенс запропонували Бруксу вбити Паркера, щоб врятувати решту екіпажу. Брукс відмовився, проте на наступний день Дадлі та Стівенс перехрестившись перерізали горло Паркеру. Трое моряків харчувалися плоттю та кров'ю свого напарника протягом чотирьох днів, поки їх ледь живими не врятував корабель, що пропливав повз.

Коли Дадлі та Стівенс повернулися в порт, то постали перед судом за вбивство Паркера. Проте, якби вони не вбили і не з'їли Паркера, то ймовірно б померли ще до того, як їх врятували. Крім того, Паркер, будучи найслабшим, все одно помер би раніше за них. Чи було виправданим вбивство Паркера з огляду на цю ситуацію?

Суд постановив, що ні. По-перше, збереження життя є високою цінністю, проте не найвищою. Збереження життя – це обов'язок, однак найпростішим і найлегшим завданням може бути пожертвувати ним. В умовах війни є багато

The court held that it was not. First, preservation of life is a high value but not a supreme value: To preserve one's life is generally speaking a duty but it may be the plainest and highest duty to sacrifice it. War is full of instances in which it is a man's duty not to live, but die. The duty, in case of shipwreck, of a captain to his crew, of the crew to the passengers, all these duties impose on men the moral necessity, not of the preservation, but of the sacrifice of their lives for others, from which in no country least of all, it is to be hoped, in England, will men ever shrink.

And second, establishing a principle of necessity would open the floodgates: It is not needful to point out the awful danger of admitting the principle which has been contended for. Who is to be the judge of this sort of necessity? By what measure is comparative value of lives to be measured? Is it to be strength, or intellect or what? It is plain that the principle leaves to him who is to profit by it to determine the necessity which will justify him in deliberately taking another's life to save his own. Is this expecting too much of Dudley and Stephens? The court thought it was not: "We are often compelled to set up standards we cannot reach ourselves, and to lay down rules which we could not ourselves satisfy." Thus even though no ordinary person would be able to resist the temptation to act as the defendants did, the law required them to resist anyway.

Some modern jurisdictions depart from the rule of Dudley and Stephens and permit a defense of choice

випадків, коли обов'язком людини є померти. Обов'язок капітана перед командою та команди перед пасажиром під час корабельної аварії означає, що люди не мають морального обов'язку рятувати себе, а навпаки, віддавати своє життя заради інших. Ми сподіваємося, що люди в жодній країні, особливо в Англії, ніколи не ухиляться від цього високого морального імперативу.

Крім того, прийняття принципу необхідності може допомогти відкрити небезпечні шлюзи. Немає потреби говорити про жахливі наслідки легалізації цього принципу, за який ведеться боротьба. Хто має бути суддею такої необхідності? Як вимірювати цінність життів? Що це має бути сила, інтелект чи щось інше? Згідно з цим принципом, очевидно, що той, хто отримує вигоду, має право вирішувати, чи є виправданим позбавлення життя іншого, щоб врятувати власне життя.

Чи не забагато ми очікуємо від Дадлі та Стівена? Суд вирішив, що ні. Часто ми змушені встановлювати стандарти та правила, яких самі не можемо досягти та виконати. Таким чином, жодна пересічна людина не змогла б встояти перед спокусою вчинити так, як підсудні, проте закон вимагав від них протистояти в будь-якому випадку.

Сучасні правові системи дозволяють виправдання на основі доктрини «меншого зла», незважаючи на принцип, виявлений у справі Дадлі та Стівенса. У Типовому кодексі вказано, що «шкода або зло яких намагаються уникнути, є більшими, ніж ті, яким намагається запобігти закон, що визначає інкримінований злочин», тоді захист може бути виправданим.

of evils where "the harm or evil sought to be avoided is greater than that sought to be prevented by the law defining the offense charged" (Model Penal Code) or where the action is necessary to "avoid an imminent public or private injury . . . which is of such gravity that, according to ordinary standards of intelligence and morality, the desirability and urgency of avoiding such injury clearly outweigh the desirability of avoiding the injury sought to be prevented by the statute defining the offense in issue" (New York law). These standards vest the ultimate decision-making authority about the necessity of acting and the relative weight of the evils in the court, not the actor. Even if Dudley and Stephens believe it is necessary and right to eat Parker, the court subsequently may reject their defense if, for example, the court finds that the chances of rescue in time were sufficiently great, or that, as seamen, they owed a higher duty.

The choice of evils defense also arises in other circumstances. During his first six months as an inmate in a Missouri prison, John Charles Green was gang raped twice. When he reported the attacks to prison officials, they told him to "fight it out, submit to the assaults, or go over the fence." One day at lunchtime, a group of inmates told him that they would visit his cell that night and he would submit to them for sex or they would kill him. At 6:00 that evening he escaped. At trial for his escape, he attempted to plead necessity but the court excluded the defense. The majority of the appellate court also rejected the defense because he was not avoiding imminent harm

Законодавство штату Нью-Йорк використовує подібну стратегію. Уряд встановлює, що дія може вважатися необхідною, якщо вона спрямована на уникнення неминучої суспільної або приватної шкоди, яка є настільки серйозною, що її запобігання є важливішим за загальноприйнятими моральним нормами, ніж дотримання закону, який зазвичай регулює такі ситуації.

Ці стандарти надають остаточні повноваження приймати рішення щодо необхідності дій. Якщо Дадлі та Стівенс вважають, що вбивство Паркера було необхідністю, то суд згодом може відкинути їхній захист. Якщо суд визнає, що шанси на вчасний порятунок були досить високими, або ж, як моряки вони мали вищий обов'язок.

Необхідність захисту від заподіяння шкоди виникає і за інших обставин. З перших шість місяців перебування у в'язниці штату Міссурі, Джон Чарльз Грін двічі зазнав групового зґвалтування. Після того, як чоловік повідомив про ці напади тюремній адміністрації, вони порадили йому боротися, підкоритися або ж перелізти через огорожу. Якось під час обіду група ув'язнених сказала йому, що прийдуть до його камери цієї ночі й чоловік повинен зайнятися з ними сексом, інакше вони його вб'ють. О 18:00 того ж вечора він втік. Під час розгляду справи про втечу, підсудний намагався посилатися на необхідність його рішення, проте суд відхилив його аргумент. Більшість суддів апеляційного суду також відхилили заяви захисту, оскільки вони стверджували, що підсудний не вжив заходів для запобігання неминучій шкоді та міг би повідомити владу про погрози. Суддя, який висловив окрему думку, зауважив, що такий крок був більше ірраціональний, адже якби він

and he could have reported the threats to the authorities, but the dissenting judge pointed out the unreality of that choice; if he reported the incident he would be targeted for retaliation as a "snitch" and would have been "as good as dead."

Or consider the hypothetical case of torturing a suspect to reveal the location of a ticking time bomb and its real-world parallel in the controversy surrounding the Bush administration's program of "enhanced interrogation" of detainees at Guantanamo and elsewhere. Torture is a federal crime. If waterboarding and other harsh techniques are torture, could the agents who engaged in them be prosecuted? In an infamous memorandum in August 2002, the Justice Department's Office of Legal Counsel advised that torture would be justified to prevent a terrorist attack on the United States. (The authors of the memo also creatively argued that torture could be justified as a matter of self-defense—the defense of the nation itself from a potential terrorist attack.) The Justice Department subsequently withdrew the memorandum, and to date the question has not been presented to the courts.

Cases like these raise the most challenging issues about criminal responsibility and about the purpose of the criminal law. In some cases, the law might deter, discouraging all but the most committed abortion protestors from illegal activity. But in extreme situations, is that realistic? Would Dudley and Stephens sacrifice their own lives and refrain from

звернувся до правоохоронних органів, він став би мішенню для помсти як «стукач» і фактично прирік себе на смерть.

З іншого боку, розглянемо ситуацію, коли підозрюваного катують, щоб дізнатися місцезнаходження бомби з годинниковим механізмом. Цей сценарій також має реальний аналог у суперечках щодо програми «посиленого допиту» ув'язнених, запровадженої адміністрацією Буша в Гуантанамі та інших місцях.

Застосування тортур є федеральним злочином. Чи можуть особи, які застосовують тортури, бути притягнуті до відповідальності, якщо катування водою та інші жорстокі методи є тортурами? У сумнозвісному меморандумі, опублікованому в серпні 2002, Офіс юридичного радника Міністерства юстиції США рекомендував застосовувати тортури для запобігання терористичній атаці в Сполучених Штатах Америки. Автори даного меморандуму аргументували свою пропозицію тим, що тортури можуть бути виправдані, як засіб самозахисту. Тобто захист нації від потенційного терористичного нападу. Проте згодом Міністерство юстиції США відкликала меморандум, і на сьогоднішній день це питання більше не розглядалося у судді.

У подібних випадках піднімаються найскладніші питання про кримінальну відповідальність та мету кримінального законодавства. В окремих випадках закон може стримувати від незаконної діяльності всіх учасників акцій протесту проти абортів, окрім найзатятіших прихильників. Однак наскільки це реально в надзвичайних ситуаціях?

Чи жертвують Дадлі й Стівенс своїм життям заради свого напарника Паркера через страх кримінального покарання?

dining on Parker for fear of criminal punishment, or because a court had pronounced it wrong to do so? Probably not. The law seems to recognize its limits, too. Dudley and Stephens were sentenced to death, but the sentence subsequently was commuted to six months imprisonment. An important function of the criminal law is to declare what is right and wrong, to develop and reinforce people's moral fiber, and these cases may serve this purpose more than any other.

Відповідь скоріше, ні чим так. Схоже, закон теж визнає свої межі. Дадлі та Стівенс були засудженні до смертної карти, однак згодом вирок був змінений на шість місяців ув'язнення.

Важливою функцією кримінального права є поділення на правильні та неправильні вчинки. До того ж, важливою складовою є розвивати та зміцнювати моральні якості людей.

Chapter 2. Approaches to Translating Legal Terminology in Popular Legal Discourse: A Case Study of Law 101 by Jay M. Feinman

2.1 General characteristics of the book

Jay M. Feinman specializes in insurance law, tort law, and contract law. He has received multiple teaching prizes, authored nine books and published over 60 scientific publications. The author has published and edited nine books, namely *Law 101: Everything You Need to Know About American Law, Fifth Edition*, *Law 101: Everything You Need to Know About American Law*, *Law 101: Everything You Need to Know About American Law, Fourth Edition*, *Delay Deny Defend: Why insurance companies don't pay claims and what you can do about it*, *1001 Legal Words You Need to Know*, *Law 101: Everything You Need to Know About the American Legal System, Second Edition*, *Un-making Law: The Conservative Campaign to Roll Back the Common Law*, *Law 101: Everything You Need to Know About American Law, Sixth Edition*, *Law 101: Everything You Need to Know About the American Legal System*.

The researcher belongs to the American Law Institute and various professional organizations, and also serves as an advisor to United Policyholders. Professor Feinman earned his B.A. summa cum laude from American University and his J.D. cum laude from the University of Chicago, where he was a member of the Order of the Coif and served as Comment Editor for the University of Chicago Law Review. Professor Feinman serves as Co-Director of the Rutgers Center for Risk and Responsibility. His leadership extends to chairing sections of the Association of American Law Schools and acting as an Adviser for the Restatement Third of Torts. At Rutgers Law, he has held administrative positions as Associate Dean and Acting Dean. In recognition of his teaching excellence, he has been awarded the Lindback Foundation Award for Distinguished Teaching, the Warren I. Susman Award for Excellence in Teaching, the Provost's Award for Teaching Excellence, and the Daniel Gorenstein Memorial Award. Additionally, he was awarded the New Jersey Association for Justice Gold Medal for Distinguished Service. "The law is so complex and voluminous that even the most knowledgeable lawyer cannot understand everything. Lawyer and professors have not made the law easily available to the public. Legal practitioners often aim to keep the law secret and inaccessible, similar to priests in obscure religions."- Jay Feinman.

In this fifth edition of his widely acclaimed classic, Jay Feinman presents a comprehensive and updated analysis of the American legal system. Since the release of the fourth edition, several pivotal legal developments have taken place. The Supreme Court has rendered significant decisions concerning presidential authority, religious freedom, and individual rights. Moreover, the judicial system has been shaped by the impact of police shooting and the Black Lives Matter movement. The increasing prevalence of arbitration often replacing jury trials, has influenced consumer rights, while internet law remains in a state of ongoing transformation. This fully updated fifth edition of Law 101 takes into account all of these developments and more, as Feinman once again presents an extensive introduction to American Law. The book covers all of the major subjects taught in the first year of law school and examines every aspect of the American legal heritage, including constitutional law, the litigation process, and the criminal, property, and contract law.

Feinman cites notable, infamous and even outrageous examples and cases to illustrate how the legal system works. These include the boiling hot coffee that cost McDonald's \$500,000, the murder case that established the legal definition on insanity in Victorian London, and the landmark decision in *Marbury vs. Madison*, which gave the Supreme Court the power to declare state and federal laws unconstitutional. Understanding legal jargon is essential for learning about law, and Feinman helps by clarifying concepts like "due process" and "equal protection", as well as distinguishing between "murder" and "manslaughter". In particular, Feinman demonstrates to readers of all backgrounds that, despite its intricacies and peculiarities, the law can be

comprehended by everyone. Law 101 is a simple and easy introduction to the American legal system, ideal for students considering law school, journalists covering legislative proceeding, or even casual viewers of “court-television” shows. “An amusing and broad overview of the law... This book should be mandatory reading for journalists, law students, and aficionados of legal dramas on television.”- Library Journal.

This current (fifth Edition) and outstanding survey book by Jay M. Feinman is a necessary reading for new readers about American legal system, such as pre-law or law enforcement students, as it may help them gain a firm knowledge of the basic framework of American system of law and equity. It seems that students would benefit from combining this book with a good dictionary of legal terms or phrases, as such specifications will inevitably appear in this readings that may have previously had a narrower meaning for them, such as in a generic sense, but could take on a much broader meaning given a more thorough and focused explication.

The book *Law 101: Everything You Need to Know About American Law, fifth edition* is a nonfiction book. According to Cambridge Dictionary, nonfiction is the type of book or other writing that deals with facts about real people or events, not imaginary stories (*Cambridge dictionary, 2019*). Identifying the primary characteristics of nonfiction is crucial at this point in the research process. Above all, writing nonfiction requires the use of actual people, places, and events. Nonfiction works have to tell true stories. Fictional stories are those that contain made-up elements. Facts – information that can be verified as true – must also be included in nonfiction (*Study.com*). This book belongs to the reference genre. Reference nonfiction books offer pertinent information on a topic together with resources for further reading. Books in this genre cover any topic that people could find useful. The paper explains the peculiarities of American law in our case. Analyzing the author’s unique style, we can see the frequent use of passive constructions that are not characteristic of the Ukrainian language, the frequent use of semicolons, and the use of uncommon vocabulary.

The translation of any text must be equivalent, adequate and comply with the norms of the target language. There may be certain challenges when translating a nonfiction work. First of all, nonfiction texts focus on presenting facts. Any translated work must portray those facts in the same manner as the original. This entails learning about law, science, music, and a host of other subjects in a whole new way. In a short period of time, one is required to learn a whole new vocabulary that includes technical terms that are not used in everyday situations. To make things even more difficult, research needs to be done in both languages because the content being translated needs to be understood before it can be accurately expressed in the second language. Some books use highly specialized vocabulary, so it’s important to look out the equivalent in your own tongue (*Martina Bertić, 2019*).

Thus, based on the foregoing, we can conclude that Jay Feynman’s book *Law 101: Everything You Need to Know About American Law* is a reference work with all of stylistic qualities associated with this genre. This book explains the specifics of American law for those who are interested in it. All of these characteristics contribute to the book’s appeal and relevance to its intended audience.

2.2 Approaches to Translating Legal Terminology in Popular Legal Discourse: A Case Study of Law 101 by Jay M. Feinman

The term legal discourse brings two terms to mind: language and discourse (*Wang Zhehua, 2019*). Legal discourse, simply speaking, refers to the language used in the legal field. The study of written laws, spoken courtroom exchanges, and even non-verbal components like tangible evidence are all included in the large field of legal discourse (*L.Cheng, M. Danesi, 2019*). Although there are many aspects to legal discourse, we will concentrate on legal terminology in this research. V.I. Karaban defines term as a linguistic element that represents the concept of a

specific branch of science or technology. If we go to another source, the term means a word or expression that has a precise meaning in some uses or is peculiar to science, art, profession, or subject (Merriam-Webster Dictionary). In this diploma work, let's focus on legal terminology and peculiarities of its translation. There are numerous phrases and expressions used in legal terminology. The book *Law 101: Everything You Need to Know About Law, Fifth Edition* has a lot of legal vocabulary, which is common in nonfiction. However, it's crucial to first consider the definition, characteristics, and categories of terms. Determining what a legal phrase is another crucial step. Legal term is a term or expression that conveys an idea from the legal realm of public life and has a definition found in legal literature (such as scientific and legal works, legal dictionaries, and legislative acts), (Artykutsa, N.V., 2007).

Consider the term's explicit features. This represents how we will recognize the term in the text. There is some unique need for legal terms in the modern legal language that need to be considered during the translation process. Correlation with the designated concept of a special field, the term's independence from the context, the availability of the definition, compliance with terminological standards, rational brevity, functional stability, motivation, stylistic neutrality, word-forming ability, grammatical correctness is some of these (Artykutsa N.V., 2007). By outlining the term's primary attributes, we can quickly identify them in the text. However, we must keep in mind that these characteristic are not always sufficient to define term. Certain terms are peculiar to a certain discipline, while others are used in different contexts, according to an examination of the terminology used by experts in scientific literature, professional speech, and dictionaries. This suggests that terms have varying levels of meaning specialization.

At this stage of the study, it is necessary to learn more about legal terminology. A collection of legal terms employed in the legal language, along with theory of regularities in the terminological content and composition of the legal language, are referred to as legal terminology (Shestakova S.O., 2018). According to the Artykutsa N. V. a legal term can be classified as general legal, sectoral, inter-sectoral.

It's critical to take into account each kind and offer instances. First, let's look at a general legal term that is used in all areas of law. For improved comprehension at this point, examples are crucial: *legislation-законодавство, court-суд, prosecutor-прокурор, law enforcement-правоохоронні органи*. All areas of law make use of the aforementioned terminology. These terms are therefore general legal terms. Let's examine a sectoral term of law that is unique to a certain area of law in more detail. Here are the following examples: *tort liability-цивільно-правова відповідальність, traffic laws-правила дорожнього руху, vicarious liability-субсидіарна відповідальність, parole-умовно-дострокове звільнення*. These all terms relate to different areas of law and are considered to be sectoral. These all term relate to different areas of law and are considered to be sectoral. A term used in two or more legal branches is referred to as an inter-sectoral term. For example: *sanctions-санкції, guilt-вина, evidence-докази, trial-судовий розгляд*. After examining the instances and analyzing all forms of legal terminology, we can say that this text is intriguing and distinctive because it uses a variety of terms.

The terms' linguistic structure must also be taken into account. Based on their linguistic structure, legal terms are separated into: simple: made up of just one word, for example: *verdict, statute, punishment*. Another type is called complex: created by combining words or their constituents, such as: *capital punishment, civil action, criminal responsibility*. The final type is compound terms are terminological combinations that contain two or more words, for example: *juvenile proceeding, district attorney, social condemnation*. (Shestakova S.O). Based on the foregoing, it is possible to conclude that the linguistic structure and legally relevant standards previously established can qualify legal terminology.

Latin has an esteemed role in law. At this point in the study, it is critical to explore Latinisms in law and their significance. Since Latinism is a crucial component of the study, it is first necessary to define it. According to the Collins Dictionary, Latinism is a word, idiom, or phrase borrowed from Latin. Along with Roman law concepts, many Latin expressions and legal dictums have persisted to the present day (Olga Yarantseva). The legal system of the United

Kingdom and the United States of America are no exception, despite the fact that Roman law had a significantly less influence on both. However, because our project purpose is to study American law, we shall concentrate on that area. Latin legal phrases were encountered in the text while we were translating it. Giving examples is crucial for improved comprehension and motivation. For example: *actus reus*- фактична злочинна дія, *mens rea*- злочинний намір. The Latinism mentioned above are common in the jurisdiction. We can conclude that Latin concepts are an essential component of law when they appear in legal writing.

A legal document differs from other kinds of writings in that it has a direct and profound impact on human conduct while also providing evidence for the information it includes (Tsareva I.V.). A legal text's structure and content are created by adhering to the rules of legal procedure when creating a pertinent draft act, which guarantees the text's coherence, logic and regulatory clarity. The first stage of the work focuses on analyzing the ways in which statements are combined within a sentence unity, a complex syntactic whole, and paragraphs. The language of a modern legal text is characterized by the presence of structures containing a large number of terminological phrases, each of which has a clearly defined and stable meaning. Considering the needs of optimality and standardization within the framework of functional, semantic, and stylistic design, a sentence is the smallest semantic and structural unit in a modern legal text. Sentences are distinguished by their relative independence, semantic and syntactic completeness, and their ability to implement legislative instructions. English sentences frequently combine multiple comparatively separate ideas and contain an overwhelming quantity of information (Slyusar A.S, Sitko A.V., 2021). Because overloading does not adhere to Ukrainian language conventions, it is not recommended to maintain this structure during translation. We employ insertion structures, translation techniques, and the division of a complex sentence into multiple simple ones in order to attain naturalness in translation. Therefore, when examining a legal text, it is crucial to focus on its grammatical characteristics.

The process of communicating the substance of legal writings for the purpose of exchanging legal information amongst speakers of various language is known as legal translation (Kozachek O.D., 2016). Legal terminology translating is a difficult task that calls for focus and caution. A translator must also be familiar with the political, social, and cultural quirks of both the source and target nations in order to provide a translation of the highest caliber. One of the trickiest problems in linguistics and translation studies is translating legal terms. This is because legal terms require special attention because they are part of a quickly changing vocabulary that is frequently used by experts in a variety of sectors, including international legal discourse. The "terminological explosion", which occurs in almost every language, is the creation of large number of new terms (Pshoniak V., Yukhymets, S., 2023). This is particularly noticeable in languages that are now going through modernization procedures, have only recently increased in prestige, and have broadened their functional scope. Discover what kinds of challenges and quirks a translator could run into when translating legal term here.

The primary issue with translating legal papers is that terms in the source text and target text are not exactly equivalent, which makes dealing with documents written in other languages challenging, for example: *Model Penal Code*, *deterrence*, *corporate criminal liability* (Loginova L. V., Ivanishchenko O. V., 2021). This particular kind of translation presents challenges for the translator since they must select a reader-friendly Ukrainian counterpart and modify it for Ukrainian reader. Stable phraseologies are also found in English legal terminology, such as: *Miranda warning or rule*, *three strikes and you are out*, *criminal does not pay*. However, these concepts are absent from Ukrainian law, so the translator must reconsider this statement by locating equivalents in Ukrainian law. Furthermore, there are a ton of terms that are employed as reductions in English law. This makes the translator's task more difficult because they have to interpret the statement directly in addition to figuring out the acronyms and reductions. Examples from our text are as follows: *district attorney*, *Model Penal Code (MPC)*. This make translation challenging. Therefore, when translating legal terminology, the translator has a variety of challenges that could make the translation more difficult. In addition, the style, structural

organization, and linguistic qualities of legal text of all kinds must always be taken into consideration when translating them into another language.

In conclusion, one can state that the particular sentence structure, the use of legal abbreviations, and the availability of equivalents in Ukrainian can influence the translation methods used for legal writings. One of the most challenging tasks is translating legal texts, which calls for a thorough grasp of the nuances of legal terminology and how to use it correctly, in addition to a flawless command of the target languages' lexicon (Loginova L. V., Ivanishchenko O. V., 2021).

2.3 Translation techniques

The process of substituting an equivalent text in the target language for a text in the source language is known as translation. The primary goal of translation is adequacy, which is correct replication of the original's functional and stylistic elements and the full conveyance of its semantic content (Balakhtar V.V., Balakhtar K.S., 2011, p.1). The translator must follow the fundamentals of translation when translating a document. The quality of the text done is determined by this. The process of translating is intricate and calls for a combination of theoretical knowledge, practical abilities, a high level of expertise and experience, creativity, and an awareness of the linguistic and cultural quirks (Haponenko L., 2015, p. 55). Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir's translation techniques will be employed in our research. The following translation techniques are used by them: amplification, descriptor, borrowing, discursive creation, calque, literal translation, particularization, adaptation, equivalence (Molino L., A. Hurtado Albir 2002, p. 5). Let's see how these techniques are applied in our text:

Criminal law absorbs our attention in a way that no other body of law does (p.270) - Кримінальне право привертає нашу увагу більше, ніж будь-яка інша галузь права.

As with strict liability, vicarious liability is more often imposed for relatively minor, regulatory offenses than for major crimes (p.284) - Як і у випадку суворої відповідальності, субсидіарна відповідальність частіше накладається за відносно незначні, адміністративні правопорушення, ніж за серйозні злочини.

This chapter is designed to help you think in different, more broad-ranging ways about criminal responsibility (p.270) - Цей розділ покликаний допомогти вам поглянути на кримінальну відповідальність ширше і під новим кутом.

Judges attempted to individualize sentences to meet the rehabilitative needs of an individual criminal, prisons offered a wide range of opportunities for education and reform, and release from prison on parole was based on evidence that the convict had been rehabilitated (p.275) - Судді враховували потреби окремих злочинців під час реабілітації та індивідуально підходили до призначення покарань. В'язниці надавали широкий спектр можливостей для освіти та реабілітації, а рішення про умовне-дострокове звільнення ухвалювали на підставі доказів успішної реабілітації ув'язненого.

The equivalent translation technique was used to translate the examples mentioned above. By substituting more naturally occurring constructions in the target language, the equivalent translation approach maintains the original's meaning and communicative impact. This aligns with Peter Newmark's functional correspondence principle (Newmark, 1988). This technique enables us to maintain the text's purpose and emotional effect in addition to its accuracy. This technique highlights how crucial it is to modify the translation to fit linguistic and cultural circumstances in order to maximize the communicative impact. Since the speaker in the first example conveys an emotional and critical stance toward criminal law, modulation is also present. Instead of just relaying a fact, the phrasing highlights this area's extraordinary level of influence.

To define criminal law, we need to distinguish it from other bodies of law that do something like that and to distinguish the substantive criminal law from the process that applies it (p.270) -

Проте, для глибшого розуміння, його необхідно відокремити від інших правових сфер, що охоплюють подібні проблеми, а також розрізняти матеріальне кримінальне право та процеси, в яких воно застосовується.

Over time the courts have increasingly recognized that corporate criminal liability is a special form of vicarious liability (p.284) - З плином часом у судовій практиці дедалі частіше визначається, що корпоративна кримінальна відповідальність є особливою формою субсидіарної відповідальності.

The calquing technique, which involves literally transferring linguistic units from the source language to the target language while maintaining their structure, is employed in the sentences above. In order to maintain terminological precision. This technique is frequently employed in legal translation. Calquing can be justified in specialized literature when the target language already has a well-established tradition of utilizing such structures, claim Ian Mason (2001) and Mona Baker (1992). They stress that is calque does not change the meaning and is still intelligible to native speakers of the target language, it is effective.

California enacted a statute making it a criminal offense to be a narcotics addict, but in Robinson the Court held that the statute violated the cruel and unusual punishment clause of the Eighth Amendment (p.264) - У Каліфорнії було прийнято закон, у якому зазначено, що наркозалежність є кримінальним злочином. Однак у справі Робінсона суд постановив, що цей закон порушує положення Восьмої поправки про жорстоке і неправомірне покарання.

Denunciation reduces crime by reinforcing people's views of the wrongfulness of criminal behavior (p.261) - У свою чергу, суспільний осуд злочинців знижує рівень злочинності, зміцнюючи переконання про неприпустимість протиправної поведінки людини.

A state statute defines theft as, roughly, taking something that doesn't belong to you (p.255) - Відповідно до закону штату, крадіжка визначається, як незаконне привласнення чужого майна.

Theft requires not only that the defendant take someone else's property but that he do so with knowledge that the property belongs to someone else (p.257) - Для визнання крадіжки недостатньо лише факту заволодіння чужим майном, особа повинна усвідомлювати, що це майно належить іншому.

Of course, prisons were never really treatment centers, and the resources that might have been needed to fulfill the rehabilitative ideal were never provided, but at least the concept was an important part of the system (p.260) - Звісно, в'язниці ніколи не були справжніми лікувальними центрами, і їм не надавалися ресурси, необхідні для досягнення ідеалу реабілітації.

In the aforementioned cases, literal translation one of the most common techniques in legal translation was used. This approach preserves lexical accuracy, grammatical structure, and legal unambiguity in the field of law, where even a slight deviation from the original sentence can lead to an inaccurate interpretation. Zuzana Honová (2022) notes in her study in Comparative Legilinguistics that literal translation is often the best approach when reproducing terminology with a specific legal meaning. By employing this technique, the translator avoids distorted legal meaning and ensures legal conformance between the source and destination documents.

The Model Penal Code has an elegant and well-organized provision that defines when police use of force is justifiable, with two main sections, two subsections, six sub-sub-sections, and two sub-sub-sub-sections (p.275) - Типовий кримінальний кодекс містить добре організоване положення, яке визначає, коли застосування сили поліцією є доцільним. Це положення містить два основні пункти, два підрозділи, шість підпунктів та два підпункти.

Retributivist theory requires that we know which acts are wrong (p.263) - Ретрибутивістська теорія наголошує на необхідності розуміння, які дії є незаконними.

When must the police read a suspect his Miranda rights? (p.258) - Коли поліція повинна повідомити підозрюваному про Право Міранди?

The amplification translation technique, which includes adding explanatory or specifying components to the translation text that are not directly articulated in the understanding of the meaning, is used in the instances above. Examples of semantic extension intended to increase a

translation`s comprehensibility include elucidating the requirements of the idea of retributivism or perhaps providing an explanation of the term “Miranda rights”. Amplification is defined as the inclusion of components in a translation that increase the text`s accessibility and comprehension for the intended audience, according to the classification offered in the article “Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach” (Molina & Hurtado Albir, 2002).

Think about the culpability requirement in light of the purposes of criminal law (p.266) - Розгляньмо концепцію вини крізь призму цілей кримінального права.

Tom, Dick, and Harry can be prosecuted for the crime (p.255) - Отже, Тома, Діка та Гаррі можуть притягнути до кримінальної відповідальності.

The modulation technique is employed in these examples because, rather than presenting the content directly, the point of view is altered to present reasoning within a larger legal category, specifically the assessment of guilt through the lens of criminal law`s purpose. This is an illustration of conceptual rethinking, which is the process of expressing an idea without taking it literally and instead be altering the presentation`s logic without sacrificing its content. When a translation “moves from the linguistic level to the logical or cultural level”, Peter Newmark claims that modulation is employed (Newmark, *A Textbook of Translation*, 1988, p.88).

Legal phrases were translated using a variety of techniques, including amplification, modulation, literal translation, calquing, and others. Certain trends emerged from the study of the translated units: techniques that guaranteed the highest level of accuracy and adherence to the target language`s established norms were the most successful. Since legal terminology is highly standardized and many terms have established translations, equivalent translation was the most often utilized technique. This technique guaranteed precision, clarity, and adherence to the law. Alternative techniques were mostly employed when there was no comparable or when clarification was required. For instance, amplification made the information easier for the receiver to understand, and modulation enabled us to modify the content to the specifics of the target legal system. Because it could precisely and effectively express legal notions, comparable translation turns out to be the most fruitful.

Conclusions

In our course of the study, we analyze the linguistic nature of terminology, in particular, legal terminology, and outline its main features, types and identification criteria. This article establishes that legal terminology is an important component of the professional language of law, since it ensures accuracy, unambiguity and normativity of legal concepts within a particular legal system. Legal terminology is unique in that it is closely related to the national legal system, which makes translation extremely difficult because it necessitates both linguistic and profound legal knowledge from the translator.

Particular attention was paid to identifying the main ways of translating legal terms from English into Ukrainian. The main challenges pertaining to the distinctions between the legal systems of the United States and Ukraine, as well as between the linguistic conventions of both legal cultures, were determined by analyzing the original text *Law 101: Everything You Need to Know About American Law* and its incomplete translation. The work led to the application and descriptor of the following translation techniques: equivalent translation, calquing, modulation, literal translation. The context, the target text's pragmatic requirements, and the term's nature all influence how they are used.

This study has demonstrated that a complete approach that considers both language and legal considerations is the most successful technique for translating legal terminology. The translator must employ compromise techniques, such as the use of descriptive constructs or extra explanations, because some terms in Ukrainian lack direct equivalents. The official business nature of the text must be preserved while maintaining stylistic consistency in order to attain a high degree of equivalency.

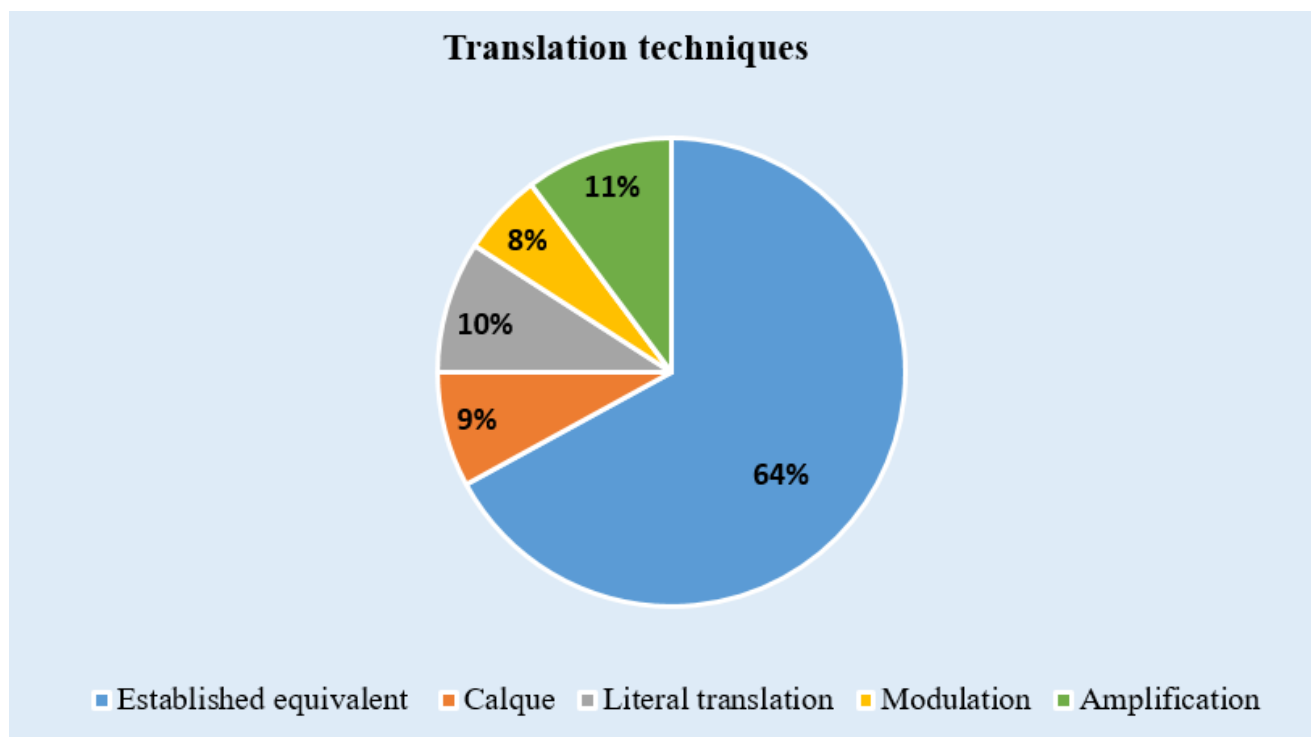
This analysis shows that the most commonly applied method in translating legal terminology is Established equivalent (64%). This reflects the importance of using standardized and officially recognized terms in legal translation. Legal texts require precision and consistency, and established equivalents ensure that the translated term carries the exact same legal meaning as the source term. In contrast, Modulation is the least frequently used technique (8%). This is likely because modulation involves shifts in perspective or cognitive category, which may introduce ambiguity or risk in legal contexts. Since legal language must remain precise and unambiguous, translators tend to avoid such transformations.

Thus, the result of the study confirm that the translation of legal terminology is a complex and multilevel process of the context, functions of terms, and legal realities of both languages. Furthermore, to accurately conveying meaning, the use of suitable translation techniques helps maintain the text's communicative and legal sufficiency.

References

1. Артикуца Н. В. Основи вчення про юридичний термін і юридичну термінологію [електронний ресурс] / Н. В. Артикуца. — 2007. — 7 с.
2. Балахтар, В. В., & Балахтар, К. С. (2011). Адекватність та еквівалентність перекладу [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.confcontact.com/20110531/fk-balahtar.htm>
3. Білозерська, Л. П., Возненко, Н. В., Радецька, С. В. Термінологія та переклад: навчальний посібник для студентів філологічного напрямку підготовки. — Херсон: Херсонський національний технічний університет, 2009. — 270 с.
4. Bertić, M. (2015). “Translation of Non-fiction” Literary Translation (2015) [in English]. Strossmayer.
https://www.academia.edu/10280316/_Translation_of_Non-fiction_Literary_Translation_2015_in_English_
5. Cambridge Dictionary | English Dictionary, Translations & Thesaurus. (2025).
<https://dictionary.cambridge.org/>
6. Cheng, L., & Danesi, M. (2019). Exploring legal discourse: a sociosemiotic (re)construction. *Social Semiotics*, 29(3), 279–285. <https://doi.org/10.1080/10350330.2019.1587841>
7. Hatim B., Mason I. (1990). *Discourse and the translator*. Longman.
8. Карабан, В. (2004). Переклад англійської наукової і технічної літератури. «Нова книга».
9. Козачек, О. (2016). Особливості перекладу юридичних текстів. *Науковий вісник Херсонського державного університету*, 2, 16-22.
<https://tsj.journal.kspu.edu/index.php/tsj/article/view/314/321>
10. Логінова, Л., Осадча М. Особливості перекладу англійської юридичної термінології // *Закарпатські філологічні студії*. — 2022. — Вип. 21, ч. 2. — С. 74-77 — DOI: <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.21.2.14>.
11. Merriam-Webster. (n.d.). Dictionary by Merriam-Webster. In Merriam-Webster.
<https://www.merriam-webster.com/>
12. Mona, B. (1992). In *Other Words: A Coursebook on Translation*. Routledge.
13. Pshoniak, V., & Yukhymets, S. (2023). Socio-cultural peculiarities of legal text translation: terminological approach. *Актуальні питання гуманітарних наук*. Випуск 62, том 2, <https://doi.org/10.24919/2308-4863/62-2-25>
14. Sechka, S. V. (2018). The problems of translation of foreign texts and the ways of their solving. *Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Series: Philology*, 34(2), 316–319.
15. Слюсар, А. С., & Сітко, А. В. (2021). Вплив актуального членування речення на переклад. Київський національний авіаційний університет.
16. Царьова І. (2020). Складне синтаксичне ціле в юридичних текстах. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*, Том 31 (70) №2, Частина 1, 90-95
17. Шестакова, С. О. (2018). Особливості юридичної термінології як спеціалізованої системи правових понять. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Філологія, http://vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v33/part_1/21.pdf
18. Яблочнікова, В. О. (2019). Перекладацька адекватність та еквівалентність. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Філологія, http://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v38/part_1/46.pdf
19. Яранцева О. ЛАТИНІЗМИ В АНГЛІЙСЬКІЙ ЮРИДИЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ | Наукові конференції. (n.d.). <http://oldconf.neasmo.org.ua/node/665>
20. Zhenhua, W. (2019). Legal discourse. *Linguistics and the Human Sciences*, 12(2–3), 95–99. <https://doi.org/10.1558/lhs.36987>

Appendix A

Appendix B

